

L'ESQUELLA

DE LA TORRATXA

REDACCIÓ: ARAGO, 290 ■ ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MIG, 17
TELÉFON 23994 ■ TELÉFON 19937

PERTANY A LA BIBLIOTECA DE LA CIUTAT DE BARCELONA

CINQUANTA CÈNTIMS

A TXECOSLOVAQUIA

—Què són aquestes creuetes que té al cap?

—Sí, miri: em va arreplegar la nova frontera mentre dormia.

La desesperació d'Oliveira Salazar

juramentos s'han convertit en fumac d'estampa i s'han dissolucioac en o ceilo.

«Oh, esperitac immortal de l'infante Eurica! I Vasco di Gamma i Camoens! Pahia dos grandes conquistadoires i des no menos grandos poetaos! Com t'has de veure per culpa dos teus amigos! Nostre impeiro colonialis es volatiza com si se traira de colonialis destapaitos!

»Per això feirons o joco de Franco? Per això érem angloufilos centeira per centeira? Per a feire aquesta malícia fi? Deos, deos i deos!

»Ah, perjuira Anglateirra! Ah, infidellos Chamberlanaos! Jo, mouro, però l'esperites queda i seré venjado! Contis de rei i cent mil contes de reil!

»I nos que nos credeçamos aliats de Hitler! Quin bandarreira n'hi ha tambien d'aquesto! Sense escrupulaçoos de ninguna mena, estar disposato a cruspir-nos os colonialis... Fes favoires a bestiaos i t'ho pagaran a cosseiras, com diu o adagio populaire. Quina desilluçaol!

»Resumiño: nos han feito o timo do portugueso. Nos que credamos amb os paisos totalitãrios i que éramos o fillos espirituals de l'Anglateirra. Ah, Mussolinac: tu posaràs o visto bueno a tamaña injusticia? E tu, Franco, Franco, no enviaràs tos moros a la defensa de mas coloniaos?

»Ningún respondao. Eils van tipos. I nos estem o potao, o sigui «al pot», com diçan os catalanaos. Desesperaçao infinita! Morir sans grandezza!

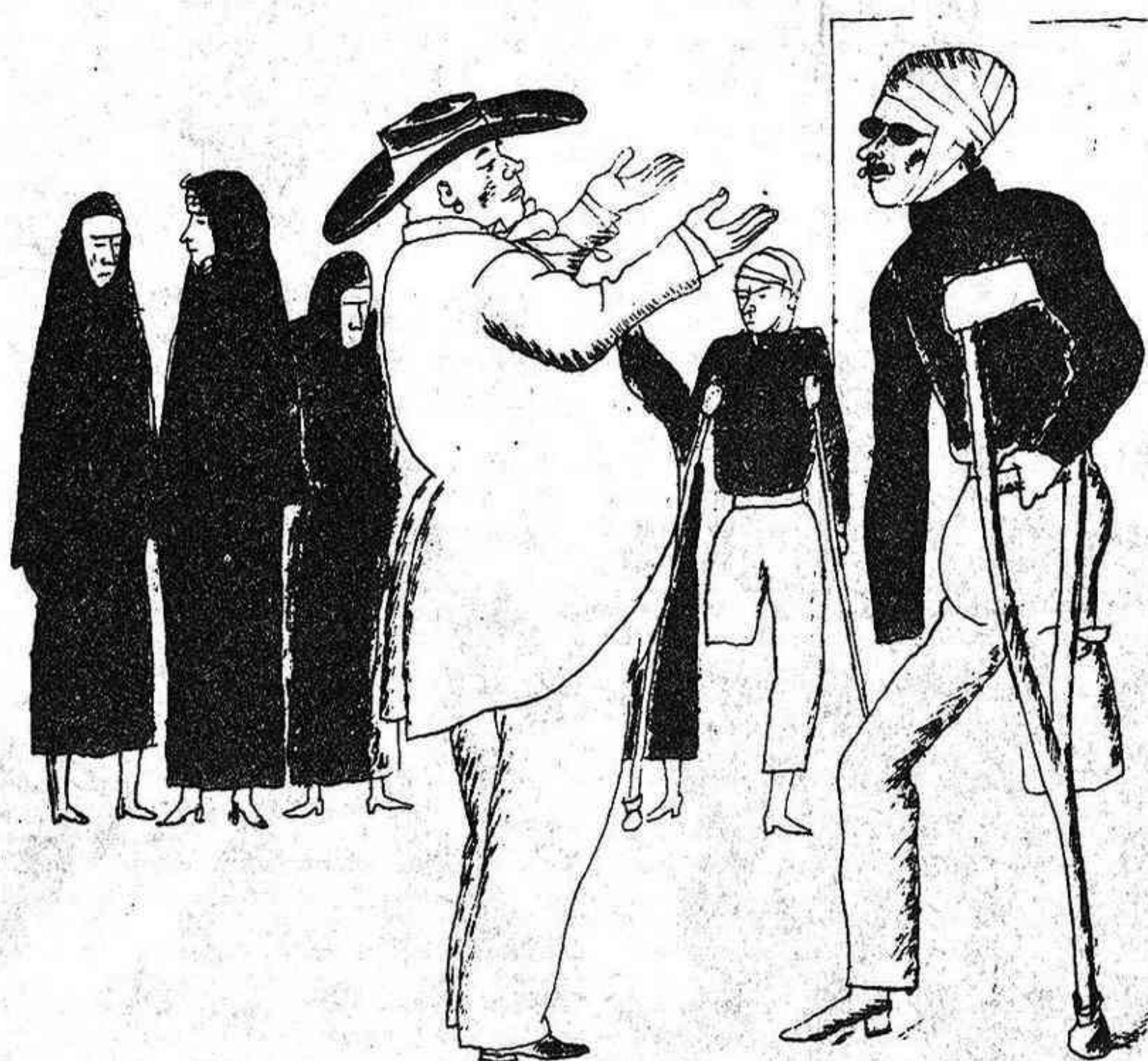
»Adéu a o mondo!

»OLIVEIRA SALAZAR.»

Davant d'una copa de Porto, buida, trobaren el cadàver d'Oliveira Salazar. I, al costat de la copa, una carta, la darrera carta, que el dictador portuguès, abans de suïcidar-se, va escriure. Heus aci el text íntegre:

«Pérfidao Albión:

Cuando t'arriba aquesta letra, jo ja l'hauré diñao. Em suicido porque non podao resistira la tuya infideliaço. Jo credeia que tu mi amaves. Mes ahora veiro que tot era de boquillao. A l'hora de la veritaço, os teus

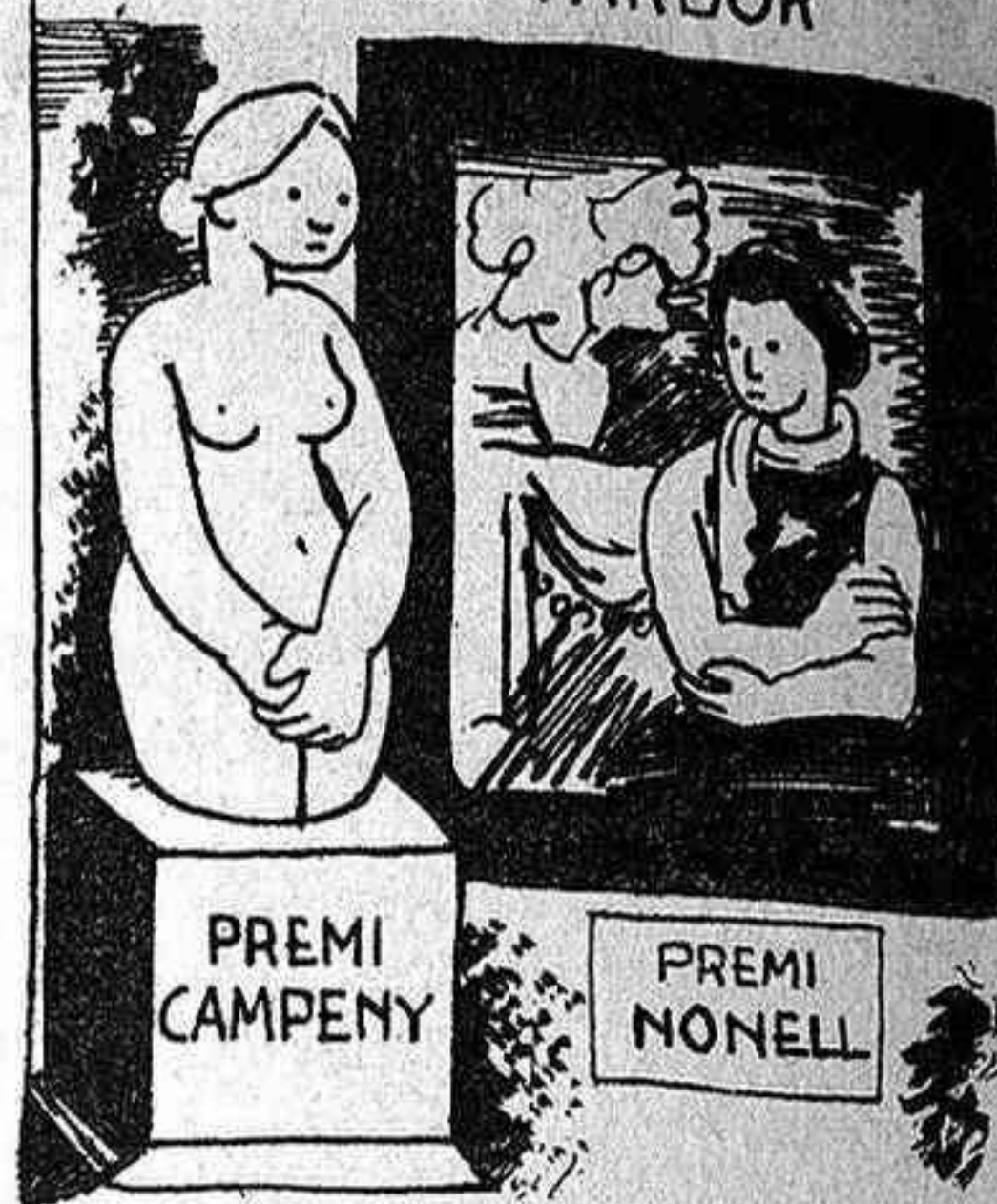
LA RETIRADA DELS 10.000

—Sóc Vicenç!

—Ai, dispensi: així, al primer cop d'ull, no l'havia reconegut.

(Dibuix de Narro)

SALO DE TARDOR

ACI
Premis a l'art

ALLI
Premis al crim

(Dibuix de Porta)

Correu i remeneu

I. Parés (Conde-Nado) Sallent.—No calia que remarquéssiu tant, que «no sou cap graciós», prou que es veu, i per tant, no cal dir que aquells cafetons no us els prendreu pas a la nostra salut.

El vostre ninot és també «conde-nado» a anar al cove.

★

«Colàs» de Molins de Llobregat.—A nosaltres ens plau de fer el que se'ns demana ben demanat, per tant, el vostre dibuix ha anat també al cove.

Ah! De director ja en tenim.

★

Sisebuto.—Ara com ara us surten uns versos com si poséssiu la prosa en una màquina d'aquelles de tallar fiambres. Tots iguals però prims... Prims i dolents.

No cal dir que també han anat a parar al cove.

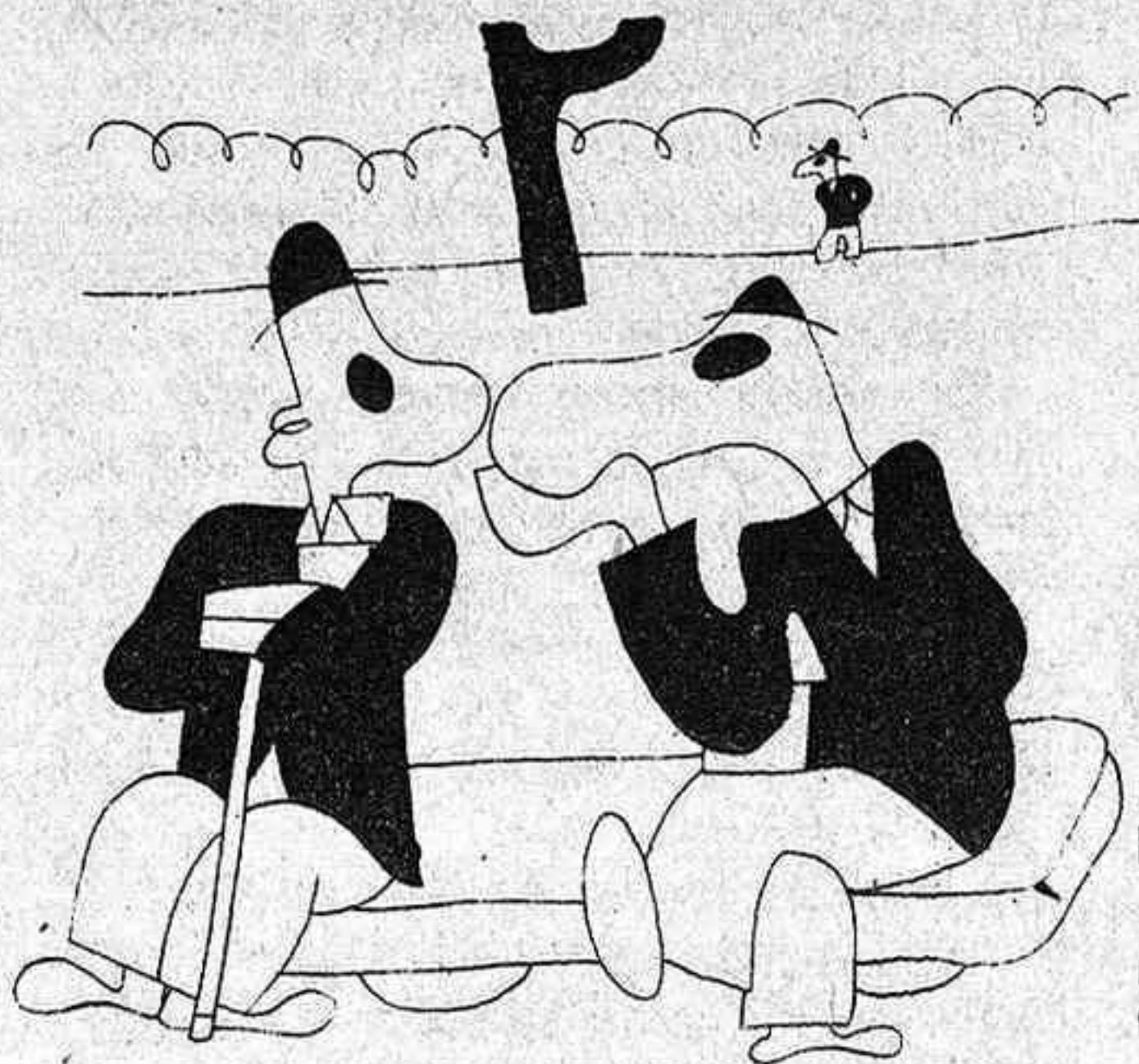
★

Un aficionat de 17 anys.—El vostre ninot és molt dolent; en canvi, l'acudit, no ho és tant, però és tan vell com jove sou vós. Jove, l'esdevenidor és vostre!

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

ANY, LXII

NUM. 3087

FILOSOFIA

—Sap què li dic, senyor Papitu? Que si no hi hagués tants covards no hi hauria tants valents!
(Dibuix de Guasp)

E D I T O R I A L

T O R N E M - H I !

Nosaltres resistim... i avancem, conseqüents en la nostra consigna de guanyar la guerra, que ningú no podrà negar que és tota una consigna.

Fa poc que hem fallat, amb aquella màquina meravellosa de «fallar» que no falla mai, el nostre gran concurs d'anècdotes del front i de la rera-guarda.

Els afortunats guanyadors dels nostres grans Jocs Florals de l'Humor ja estan cobrant adaleradament els valuosos premis del nostre gran certamen de l'alegria.

Els nostres lectors ja frueixen des del número passat aquelles preciosíssimes anècdotes que són l'exponent de la nostra gràcia heroica i de l'alegria inabafible amb què el nostre poble va a la guerra a l'avantguarda del món en defensa de la llibertat.

Nosaltres restem

més que satisfets de l'èxit assolit; però la nostra satisfacció, en tant que antifeixista, és ensems insaciable, i en comptes de romandre apeguts sobre els llorers de la nostra glòria ens disposem amb nous estímuls i amb una ambició honesta d'ésser útils a la causa a lliurar una nova batalla de la nostra activitat batalladora.

Ara preparem un nou esdeveniment victoriós en el sector de l'Humor, que és el que la sort ha encomanat a la nostra defensa en el front de la llibertat.

Nosaltres, fidels al nostre propòsit, que és un principi de donar-ho tot per la guerra i per la pau, encara que no estem disposats a donar tant per la pau com certs pacifistes, que s'han fet més cèlebres que la cervesa de Munic, sortim novament a la

palestra i ens disposem a fer riure com sempre.

Què prepararan aquests poca-soltes? dirà el lector...

Encara és aviat per aclarir aquest dubte, però podem avançar que el nostre propòsit d'aquesta vegada serà com sempre digne de la confiança del poble i del favor que ens fa el poble que ens llegeix.

Per no esbrancar l'èxit de la sorpresa, que sempre és mig èxit, direm només que aquesta vegada el nostre esforç el farem a profit dels infants...

Algú dirà en saber-ho que L'ESQUELLA repapieja, i és així exactament.

L'ESQUELLA, al cap de setanta anys de vida adalerada, diu: Deixeu que els infants s'acostin a mi!

I ja està dit!

Aviat donarem més detalls en programes de mà!

Ja vénen!

La multitud dels autors premiats en els Jochs Florals de l'Humor s'han presentat ja, com un sol home, a cobrar

CONFLICTE D'ORDRE PUBLIC.

Mai no hauríem dit que la gent fossin tan interessades. Nosaltres, romàntics que som, ens creiem que havíem inculcat als amics de L'ESQUELLA el nostre famós romanticisme. Ara, en establir la llista de premis als Jochs Florals de l'Humor, teníem la secreta esperança que cap dels premiats vindria a tocar el premi, i que nosaltres ens fumaríem el tabac, ens prendríem el cafè, ens calçaríem les sabates, etc.

Sí, sí! Ha costat molt poc treure'ns de l'error. Tant bon punt sortí L'ESQUELLA que portava el veredict, la multitud dels autors premiats s'agombolà a les portes de la nostra redacció, sense ni tant sols tenir en compte que els dimecres, a la tarde, i

els dissabtes, al migdia, són els nostres dies de rebre (avis als qui vulguin pegar-nos).

La multitud, impacient, frenètica, nerviosa, inquieta, enèrgica, cridanera, exigia a grans crits: «Volem cobrar! Volem cobrar!...»

Per a calmar els ànims, el nostre director, revestit d'una escafandra de bus, hagué de sortir al balcó i dir quatre mots a la gentada: «Tot us serà donat, digué. A cadascú quan li arribi l'hora. Els redactors de L'ESQUELLA no solament us donaran peces de vestir i articles de menjar i fumar. Si convé, us donaran la sang. He dit.»

I aquestes paraules, ajudades d'una pluja repetidament invocada per nosaltres, dispersaren la multitud.

UN PRIMER PREMI DIFÍCIL

Hom sap que el primer premi per a l'autor de l'anècdota del front consistia en un equip militar complet. Als cinc minuts d'haver-se fet públic el veredict, el telèfon de la redacció repicava amb més insistència que una sirena d'alarma.

—«Digueu?»

—«Sóc el guayador del concurs.»

—«Tant de gust i felicitats!»

—«Us telefono per a dir-vos que sóc molt alt.»

—«No se us veu, a través del telèfon.»

—«I que faig 56 centímetres de cap i que de sabates gasto el número 41, encara que per campanya és preferible que sigui el 42.»

—«Nosaltres també creiem que per a fer la guerra, no hi ha com un canó del 42.»

Però, all, que l'home, malgrat haver guanyat un concurs d'humor, no estava per acudits. Ell parlava seriosament i ens comunicava les seves mides en vista a l'equip.

A l'endemà, les mides ens eren reiterades per carta. Per a coneixement dels nostres lectors, les transcrivim:

Pantalon: 7 - 57 - 107 - 83 - 41 - 53 - 54.

Americana: 73 - 19 - 1/2 - 34 - 64 - 44 - 43 - 51.

Dades per a la història.

Després, de passada, el guanyador del concurs ens deia que les mides les hi havia facilitat el seu sastre, Magatzems Santa Eulàlia. Alçal! Després diran que el nostre exercit no vesteix bé...

A nosaltres ens van agafar ganes de contestar a l'interessat que els mobilitzats de L'ESQUELLA vestien a «can Pascasio», Arc del Teatre Street...

EL TRAMVAIRE I EL NUDISTA

L'autor de l'anècdota de la reraguarda que ha guanyat el concurs, ens va fer passar també una mala estona. Nosaltres, amb aquella inconsciència, sense saber el que escrivíem, anunciàrem que el primer premi de la categoria consistiria en un equip de treball complet, de l'ofici al qual pertany el guanyador.

I el guanyador ha resultat que és tramviare. I afirmava que en l'equip complet hi entrava també un tramvia! Imagineu! D'on el treiem nosaltres, el tramvia? Prou diguérem que li fariem un uniforme d'hivern i un altre d'estiu. Dit en altres mots, un de vellut i un de «rayadillo». Posats a fer concessions, li prometérem fins i tot regalar-li la maneta.

Però ell, res: el tramvia! Ningú no el treia d'ací. Ni un patinet, ni un carretó, ni una bicicleta. L'home, recolzant-se en les bases, no passava per menys que amb el tramvia.

I del del segon premi, què en direm? Li tocava una peça accessòria de vestir. Però, de bones a primeres, ens engega:

—«M'hauríeu de donar una altra cosa. Un servidor és nudista.»

—«Però —li responguérem— potser un «ta parrabos»...»

—«I ara! Per qui m'heu pres? Sóc nudista»

Apa.

—No s'espanti. Anem a portar-hi la pau de Munic.

(Dibuix d'Apa)

Encara parlen les bèsties

El senyor Queipo del Llano ha fet la seva «reentrée» en ocasió d'acomiar els italians invàlids que s'entornen a refer al seu país la salut perduda a Espanya.

I pel que es veu, el general de la «manzanilla» està desentrenat i l'home s'ha tirat, una vegada més, una nova planxa.

Adreçant-se als italians, els digué: «La vostra presència ací no era pas necessària perquè poguéssim vèncer els enemics d'Espanya i de la civilització.»

Aquestes paraules deixaren glaçats els italians que partien convençuts que, de no ésser ells, dels soldats indígenes de Franco fa mesos que no se'n cantaria ni gall ni gallina.

Després altres oradors intentaren arranjar la planxa de don Gonzalo i cobriren de llorers oratoris els caps i els membres embenats de l'expedició. Franco, en llegir les declaracions del seu «segon» andalús devia tremolar, pensant que si el discurs arribava a les orelles del «duce», aquest l'acomiadaria sense ni tan sols donar-li els vuit dies.

Perquè el més graciós del cas és que són molts a la zona facciosa que creuen que la planxa de Queipo no és tal planxa, i que l'home enraonava amb segones. Que aquell dia, contra el seu costum, el general del micròfon no estava begut.

FERROL DEL «CAUDILLO»

—Què fas, beneit? No veus que el Ferrol també hi tinc alemanys que reivindicar?

(Dibuix de Gotti)

integral, dels de «Pentalfa». L'import de la peça de vestir, doni-me'l en verdures: ensiams, bledes, cols, el que vulgui.

Res: que el repartiment de premis ha estat una font de disgustos. Aquell que li tocava un equip d'estris d'afaitar, resulta que l'afaita el barber; el que li toquen els cinquanta grams de tabac, no fuma; el del quillo de cafè, el metge li té prohibit prendre'n; el de l'estoig de paper i sobres, per a escriure a la xicota, és vidu (a aquest li preguntarem: «Però vostè no té almenys algun «cuento»?» Ens creïem que l'home ens pegava.)

PREMIS MORALS

I hem pres ja una resolució. Hem decidit que quan organitzem un altre concurs, donarem premis morals, i llestos.

Per exemple: primer premi, audició íntegra dels quartets de Beethoven; segon premi, mitja hora de contemplació de «La Gioconda» (reproducció, naturalment, res de pagar viatges a París); tercer premi, cinc minuts de meditació respecte al pacte anglo-italià, etc., etc.

Aquests premis, a part de sortir-nos econòmics, no despertaran en els premiats la concupiscència ni els faran trontollar la salut. Perquè ara imagineu que el guanyador del quillo de cafè, per a honorar el premi, cada vespre, després de sopar, palladeja una tassa de «caracolillo». I després no pot dormir. Quin remordiment per L'ESQUELLA! O bé que aquell que li hem donat les quatre pastilles de sabó es renta, i la cosa no li prova; cau malalt i se'n va a l'altre barri. O bé que el de la ploma estilogràfica aprèn d'escriure, i estrena una obra al Teatre Català de la Comèdia.

No! L'ESQUELLA és una publicació pobra, però honorada, i per res del món no voldria provocar tantes calamitats. S'imposen els premis morals. El cafè i el tabac, en el pròxim concurs, serà pel jurat. Ja s'anunciarà oportunament on llençarem les «borilles».

Alpresa

—Mira, Nicolau: quan tu hi vas jo ja en torno.

(Dibuix d'Alpresa)

NO N'HI HA UN PAM DE NET

El rei de França declara la guerra a Alemanya

M. Daladier, defensor de la pau de Munic, oposa la Línia Maginot a l'avanç del bolxevisme monàrquic

El C. S. A. R. rearma el Govern :: El Papa manté l'excomunió de l'Action Française i es reconcilia amb Hitler

París, 22.—Ha caigut com una bomba la imprudència comesa pel comte de París amb la seva declaració terminant contra la política del Govern Daladier i els acords de Munic. Quan tothom es pensava haver atret important sector de la societat parisenca al camí de la comprensió, ve l'Enric V i diu prou! La jornada d'ahir va ésser memorable, però la d'avui encara ho ha estat més.

Quan vàrem rebre la invitació els periodistes, convocant-nos per anar a veure la Comtesse de París, pensàvem que en un dels cotxes hi aniria M. Daladier o, almenys, M. Lebrun. Però no; cap dels dos; només ens acompanyava el misteri. Què ens diria la comtessa? Aquesta era la pregunta; però la resposta tothom se la feia: el seu marit li hauria fet dir que es passava a la República, perquè amb una república així era un gust viure.

Però quan ens vàrem trobar a Vexin, quan s'apartà la cortina, quan qui ens rebia va sortir, fins aleshores, quan vàrem veure-li la cara, no vàrem poder dir que era macle.

En efecte: res de comtessa. Enric V en personal

Però les sorpreses havien d'ésser seguides. Quan va començar a parlar i vàrem veure que no era a la república que es passava, sinó al més vermell dels bolxevismes, ja no sabíem on érem. Vagament vàrem

sentir en el tumulte de les emocions contradictòries que el cap suprem de Charles Maurras deia que l'acord de Munic era una humiliació sense precedents en la Història de França i que el bluff de la resistència és més criminal que la mateixa guerra. Ens rodava el cap. Què vindria després? Què contestarien Maurras i Daudet? Però no hi havia ni l'un ni l'altre. Després vàrem saber que estaven encasernats.

Quan sortírem encara ens ressonaven aquelles paraules: «abandonar Europa a la voracitat alemanya», «els pobles forts no han permès mai als pobles de segona categoria d'apoderar-se del seu imperi», «enfrontar-nos sols algun dia amb una Alemanya colossal que s'hauria engolit les dues terceres parts d'Europa», «Anglaterra no defensaria la causa de França més que en qüestions vitals per a ella mateixa»... Quins horrors! Ja va fer bé, ja, el rei de dir-nos que tenia pressa per fugir perquè si no Daladier el faria agafar!

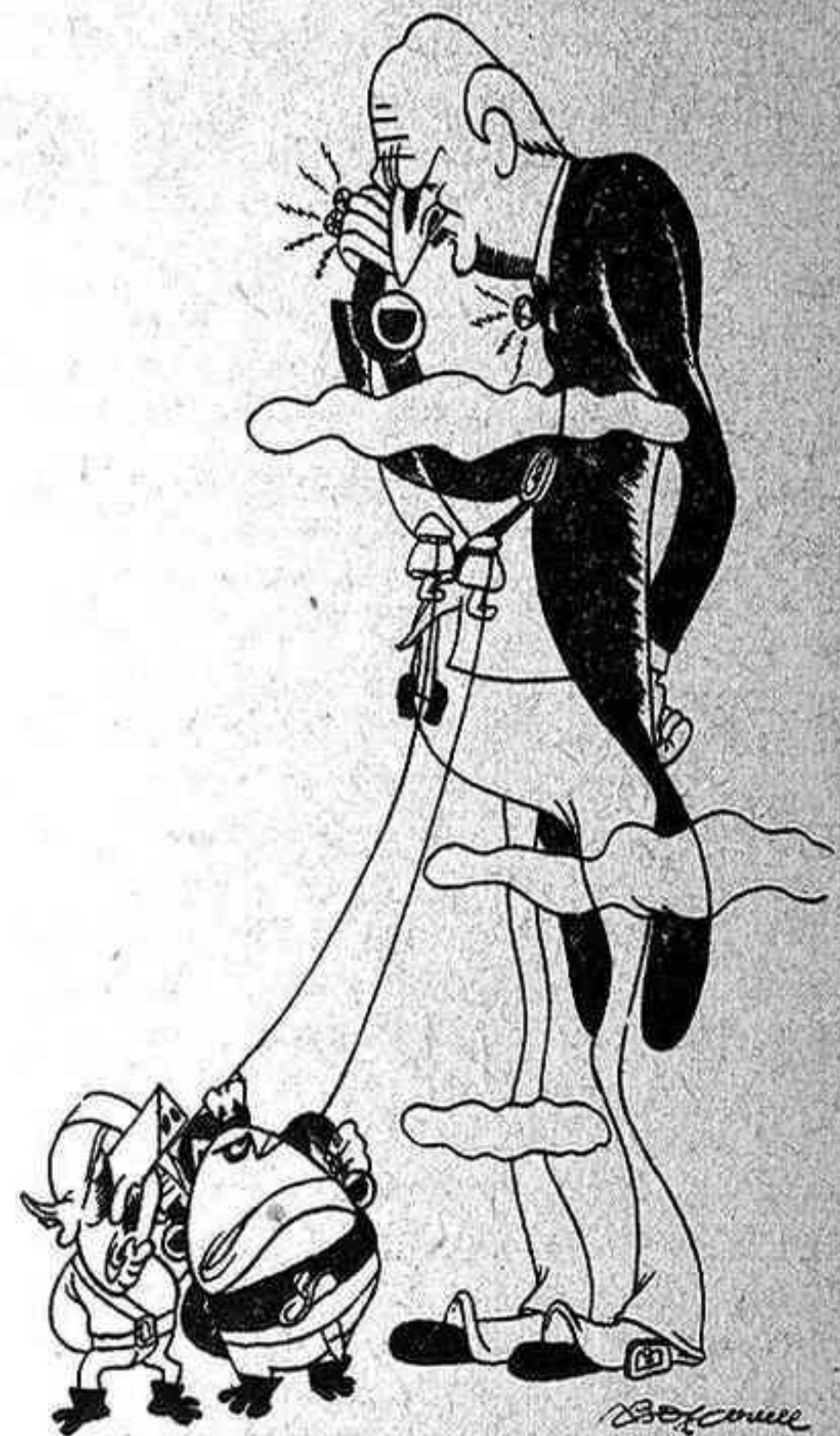
MOBILITZACIO GENERAL

Encara no havíem arribat a París que ja vàrem veure per les cantonades els cartells i els grups que els llegien:

—**C'est la guerre!**—deia la gent en francès.

En efecte. Enric V ordenava la mobilització general dels Camelots du Roy. Mentres-

tant, en els centres monàrquics es distribuïen matraques i revòlvers. Els boulevards estaven plens a vessar. En el moment d'escriure «L'Action Française» està indecisa. Obeirà al rei? El desobeirà?

—No l'amoinis, que nosaltres el fem companyia.
(Dibuix de Bofarull)

«L'ACTION FRANÇAISE» ES DECLARA MONARQUICA

París, 23.—Aquest matí «L'Action Française» ha publicat un gran editorial firmat per Léon Daudet fent professió de fe monàrquica. Diu també que és francesa, però fa encara algunes objeccions a passar-se al bolxevisme. De totes maneres, Daudet, sota la signatura hi posa el seu càrrec a l'exèrcit dels Camelots: «Le Gros Caporal».

QUE FARA EL PAPA?

Una de les incògnites més angoixoses és l'actitud que pugui prendre el Papa. En efecte; tothom sap que l'Acció Francesa està excomunicada; però ara el Papa està ofès amb Hitler. Mantindrà Pius XI la seva actitud o bé traslladarà l'excomunió a l'altra banda de la frontera?

EL PAPA BENEIX HITLER

Ciutat del Vaticà, 24.—En una allocució pronunciada avui a darrera hora de la matinada, abans de ficar-se al llit, a uns pelegrins de l'Adoració Nocturna, S. S. ha declarat que ell es mantenia conseruant i que,

L'os! — Té, ara no sé ben bé quina música ballar.

(Dibuix d'Alpresa)

per tant, no podia aprovar de cap de les maneres la guerra que es preparava. Hitler, digué, m'ha fet molt de mal en les persones dels meus prelats, no particularment a mi; però és el fill pròdig i li hauré de matar la vedella grassa un dia o altre. En canvi l'Action Française està excomunicada. Faiu vot perquè el Cel ens torni la pau.

LA GUERRA!

París, 25.—Enric V ha entrat a França al tre cop i ha tramès tot seguit una carta a Hitler per mitjà d'un propi, que hi ha qui diu que és el propi M. Daladier, carta que és una declaració de guerra pura i simple. Es, doncs, la guerra. Sembla que serà llarga i dura.

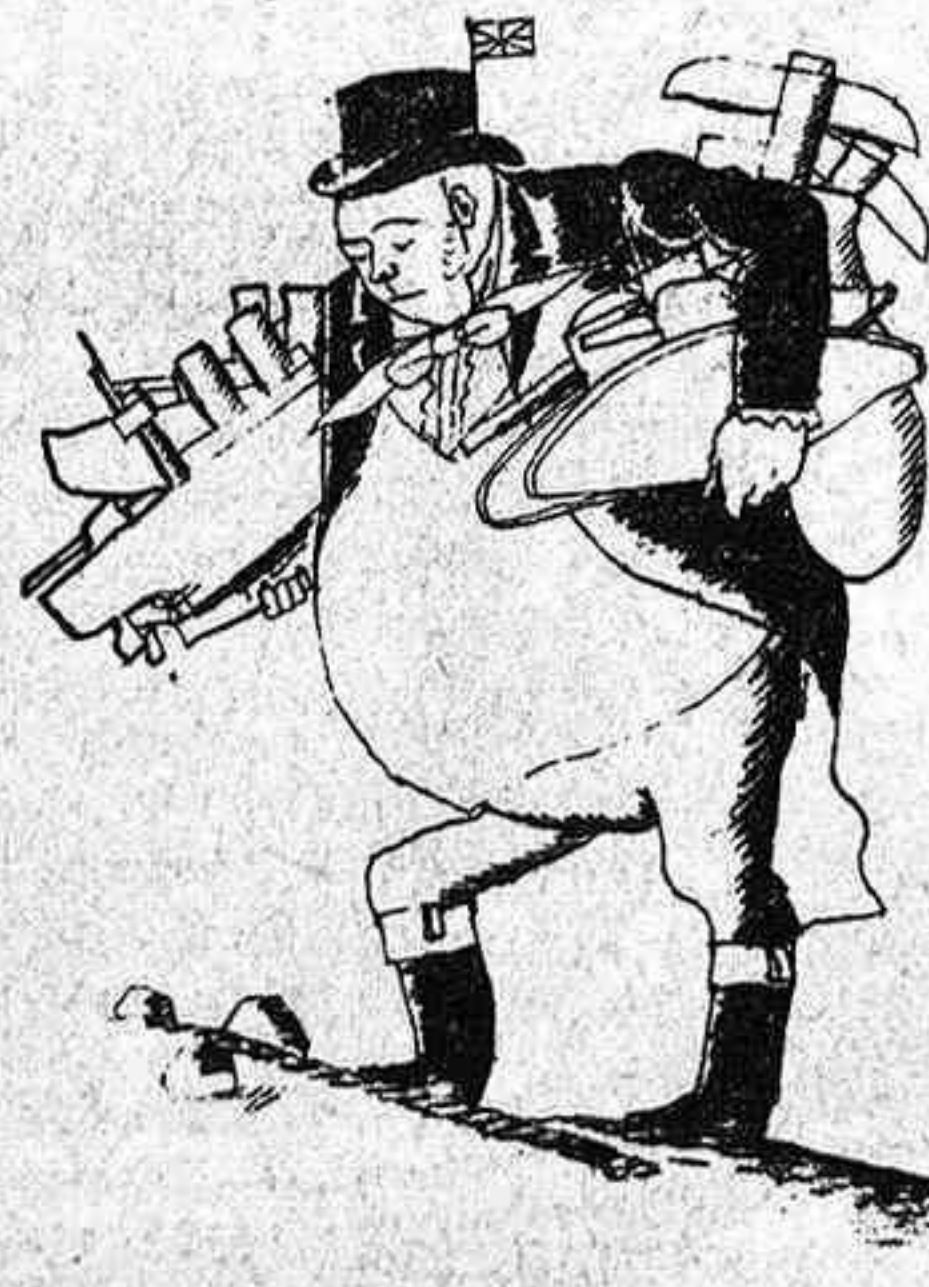
UNA ENERGICA DECLARACIO DEL GOVERN

En assabentar-se del que havia fet Enric V sense consultar Anglaterra, s'ha reunit el Consell de Ministres amb caràcter d'urgència i de permanència. A la sortida, el senyor Daladier ha fet als periodistes una llarga declaració en la que diu entre altres coses:

«França està disposada, com sempre, a complir els seus compromisos i no permetrà que aquests siguin violats ni que sigui pel mateix rei (Q. D. G.). Abans farem la Revolució del 1789 i ja sabeu el que li passà al d'aleshores. No estem disposats a que la pau que ens assegura els acords de Munic sigui pertorbada. Som forts i, amb l'ajut del nostre amic Hitler encara en serem més. Que els rebels reflexionin abans de llançar-se a l'aventura, perquè serem inexorables. Es intolerable un procedir semblant quan estàvem a punt de resoldre el greu conflicte d'Alsàcia-Lorena. Je demano, doncs, al poble que s'agrupi al voltant del Govern francès per a defensar Alemanya amenaçada».

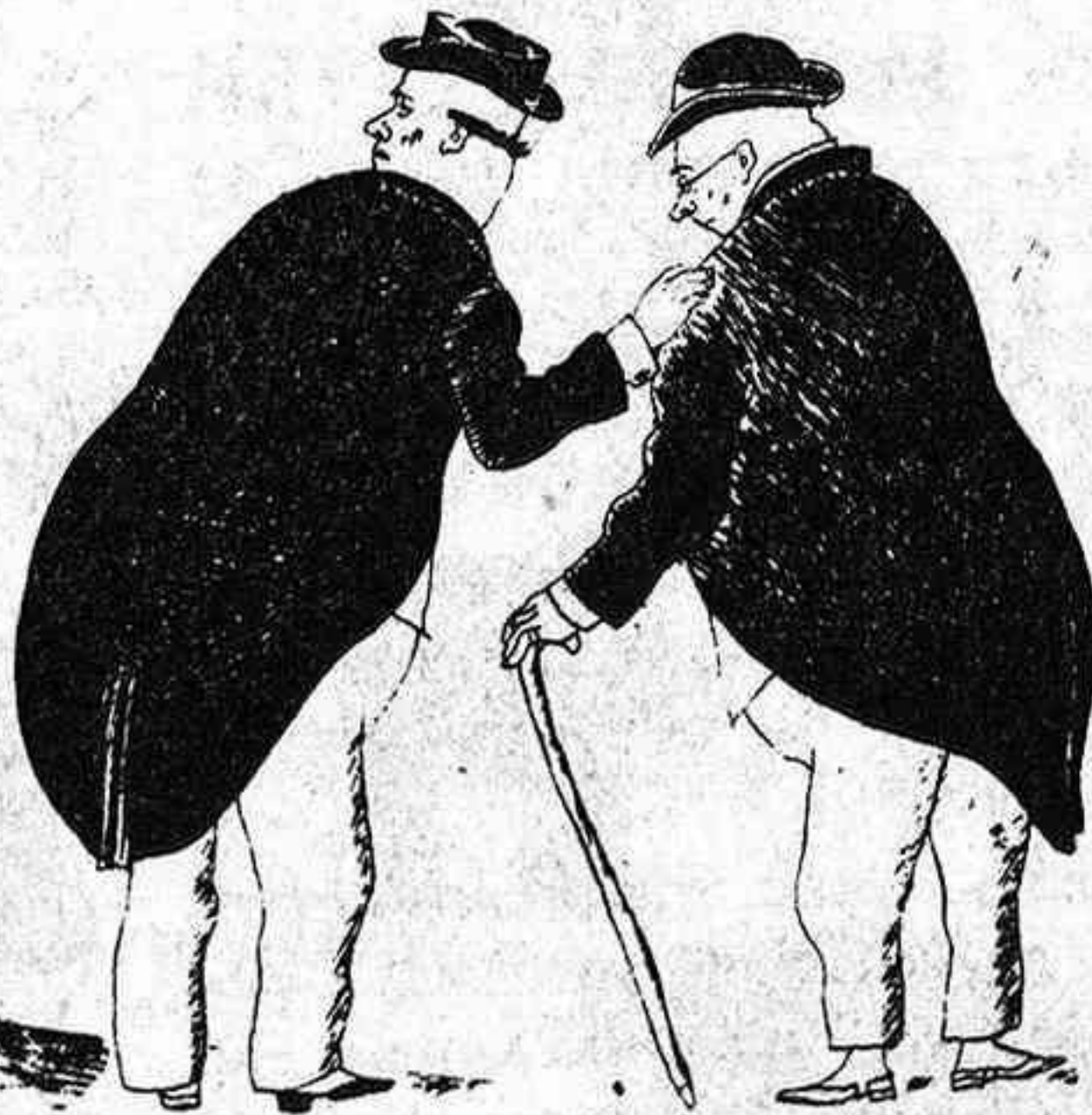
EL C. S. A. R. AL COSTAT DEL GOVERN

El general Deloncle, un dels caps militars del C. S. A. R., tot seguit de llegir la proclama de M. Daladier, ha demanat permís per sortir de la presó de la Santé i ha corregut a oferir els seus serveis i els de l'organització al Govern. Immediatament ha donat ordre que es proveïssin les casernes amb les armes dels dipòsits clandestins del C. S. A. R.

REARMAMENT

—Que vol matar algú?
—Potser només és per a suicidar-se!

(Dibuix de Narro)

Apa.

—El Gran Consell Feixista ha acordat dissoldre el Parlament.
—Sí; això acabarà amb una dictadura.

(Dibuix d'Apa)

LA DECLARACIO DE GUERRA

París, 26.—Enric V no ha volgut escoltar cap consell de moderació. M. Daladier li ha enviat una carta amb els passaports per Montecarlo, però ell els ha estripats dient que la partida volia pagar-la al Rin i que si França, que si la pàtria humiliada i tota la colla de monsergues de què va parlar

als periodistes. Mentre M. Daladier llegia la resposta li han portat els diaris del vespre que, en grans titulars portaven la declaració de guerra a Alemanya. M. Daladier ha despenjat el telèfon i ha demanat conferència amb Berchtesgaden.

—Suposo —ha dit a Hitler— que no fareu cas de la declaració de guerra d'aquest ximple. França us va prometre la pau; doncs tindreu la pau encara que ens costi la guerra.

Aquestes paraules han estat molt apreciades al III Reich. En canvi, Enric V ha estat molt criticat a la Rue de la Paix a totes les cases de la Mode, on es considera totalment *démodé* això de declarar una guerra.

DAVANT LA LINIA MAGINOT

Mentre a París i a Berlín es feien aquests comentaris l'exèrcit monàrquic anava avançant amb tot el seu material cap a l'Est. En arribar, però, a la Línia Maginot s'han trobat amb una sorpresa desagradable: els canons havien estat girats de cara a França i foren rebuts a canonades. Leon Daudet està escrivint en aquests moments un article violentíssim que els invasors creuen que serà d'efectes demolidors. No obstant, el Govern creu poder aguantar la topada, puix la Línia Maginot ha estat reforçada amb tropes de xoc alemanyes.

S'espera que dintre de pocs dies serà convingut, si no desfet, l'avanç de les tropes bolxevistes del pretendent a la corona de França.

ELS MISTERIS DEL BRACAFÉ

HITLER HA DE CONTINUAR SOLTER GETULIO VARGAS LI HA TRENCAT LES RELACIONS

Una actitud semblant per part d'un dictador ha escandalitzat França i Anglaterra

L'afar de l'espionatge alemany al Brasil ha tingut repercussions universals, agreujades encara per la ruptura de les relacions diplomàtiques entre els dos països. En efecte, quan Getúlio Vargas va veure que insensiblement anaven racificant-li el país i que la raça amb la qual li racificaven no era precisament la raça brasilera, va deixar caure les relacions i aquestes es varen trencar, cosa que indicava clarament que no eren de prou bona qualitat, com, per exemple, les relacions d'Anglaterra i França amb Alemanya. La ruptura d'aquestes relacions, naturalment, ha fet que els espies alemanys disfressats de diplomàtics i els diplomàtics alemanys disfressats d'espies, s'haguessin d'escampar pel món per satisfer les demandes del mercat, i és així com han vingut al nostre coneixement les dades que ens han servit per a portar a cap aquest gran reportatge, que podria tenir conseqüències més internacionals encara que la mateixa ruptura germano-brasilera.

Tan bon punt el diari del matí ens posà confidencialment en antecedents, decidits a treure'n l'aigua clara tenyida lleugerament de color de café, vàrem anar a situar-nos a la terrassa del conegut Bracafé de, ai, ara anàvem a cometre la indiscreció de publicar un anunci gratuït.

Bé, ens vàrem asseure a una taula triada per endavant, on ja hi seia un personatge que ens va semblar sospitós. Per què? Ah! misteris del nas del repòrter.

Vàrem demanar café i, naturalment, ens portaren malta. El nostre company ens mirà de reüll i al cap de poca estona es destapà.

—Per què prendre cafès del Brasil —ens digué—, si hi ha tan bons substituïts?

—El café del Brasil —li contestàrem— alimenta el món.

—Sí; ja sé que ho diu aquell cartell de l'home vermell arruixant el món de grams de café. Però de quin raça és aquell home?

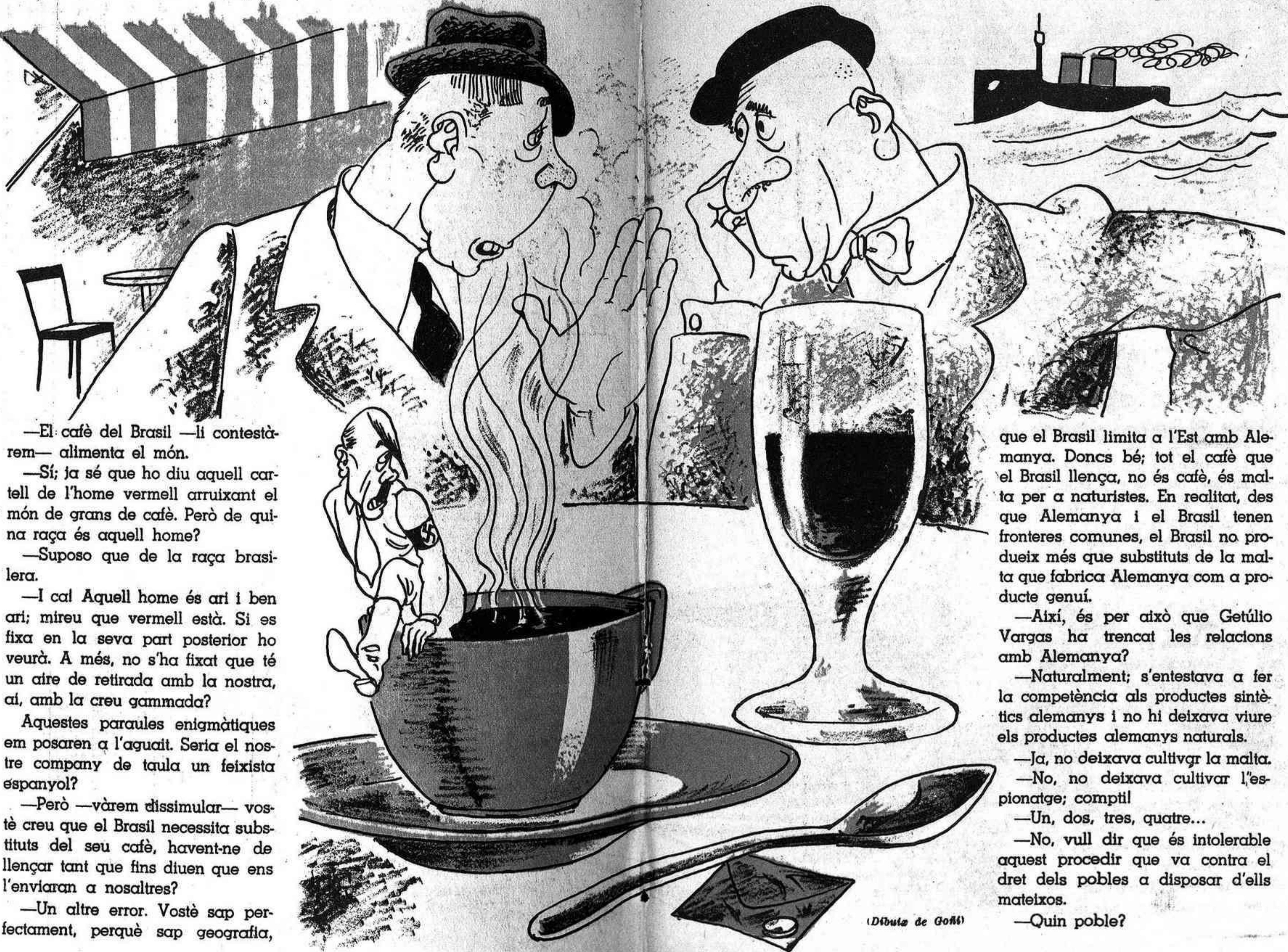
—Suposo que de la raça brasilera.

—I cal! Aquell home és ari i ben ari; mireu que vermell està. Si es fixa en la seva part posterior ho veurà. A més, no s'ha fixat que té un aire de retirada amb la nostra, ai, amb la creu gammada?

Aquestes paraules enigmàtiques em posaren a l'aguait. Seria el nostre company de taula un feixista espanyol?

—Però —vàrem dissimular— vostè creu que el Brasil necessita substituïts del seu café, havent-ne de llençar tant que fins diuen que ens l'enviaran a nosaltres?

—Un altre error. Vostè sap perfectament, perquè sap geografia,

(Dibuix de Goffé)

—El poble dels espies. Sembla mentida que un dictador els tracti així, essent enviats d'un altre dictador. Hauria d'haver-hi més confiança, què vol que li digui. Suposo que vostè n'és de confiança i no faria una cosa semblant.

—Amb qui?

—Amb mi. Getúlio Vargas és massa totalitari i no es pot tolerar això d'ésser més papista que el Papa. El Führer ja li ho va advertir: «Carioco, no me seas tan loco»; però ell, res. I ara s'ho trobarà. Fins França i Anglaterra estan escandalitzades.

—I què li faran?

—Molt senzill; nosaltres, ai, Alemanya, falsifica el café del Brasil, a més a més de les firmes de Roosevelt i altres coses. Doncs bé; ara està disposada a falsificar la falsificació del café del Brasil!

—Bé, sí, i què?

—Què, pregunta? Doncs només que la falsificació de la falsificació ens dona el producte genuí! Obligarem al Brasil a tirar a mar, no part, sinó tota la seva producció de café i aleshores ni ells mateixos seran capaços de distingir el café bo del fals.

—Però si diu que el café sobrer ens l'enviaran a nosaltres!

—No en faci cas; pel camí el falsificarem.

—El falsificarem, el falsificarem. Però qui és vostè? Un diplomàtic?

—Calli, desgraciat, que em descobriria: sóc un fals diplomàtic; sóc un cambrer, un fals cambrer, i per això entenc de fals café, disfressat de fals diplomàtic.

—Vós sou un espia!

—Un fals espia, un fals espia; a Alemanya tot és fals; no és com aci a Catalunya que fins els cops de fals són bons.

que el Brasil limita a l'Est amb Alemanya. Doncs bé; tot el café que el Brasil llença, no és café, és malta per a naturistes. En realitat, des que Alemanya i el Brasil tenen fronteres comunes, el Brasil no produeix més que substituïts de la malta que fabrica Alemanya com a producte genuí.

—Així, és per això que Getúlio Vargas ha trencat les relacions amb Alemanya?

—Naturalment; s'entestava a fer la competència als productes sintètics alemanys i no hi deixava viure els productes alemanys naturals.

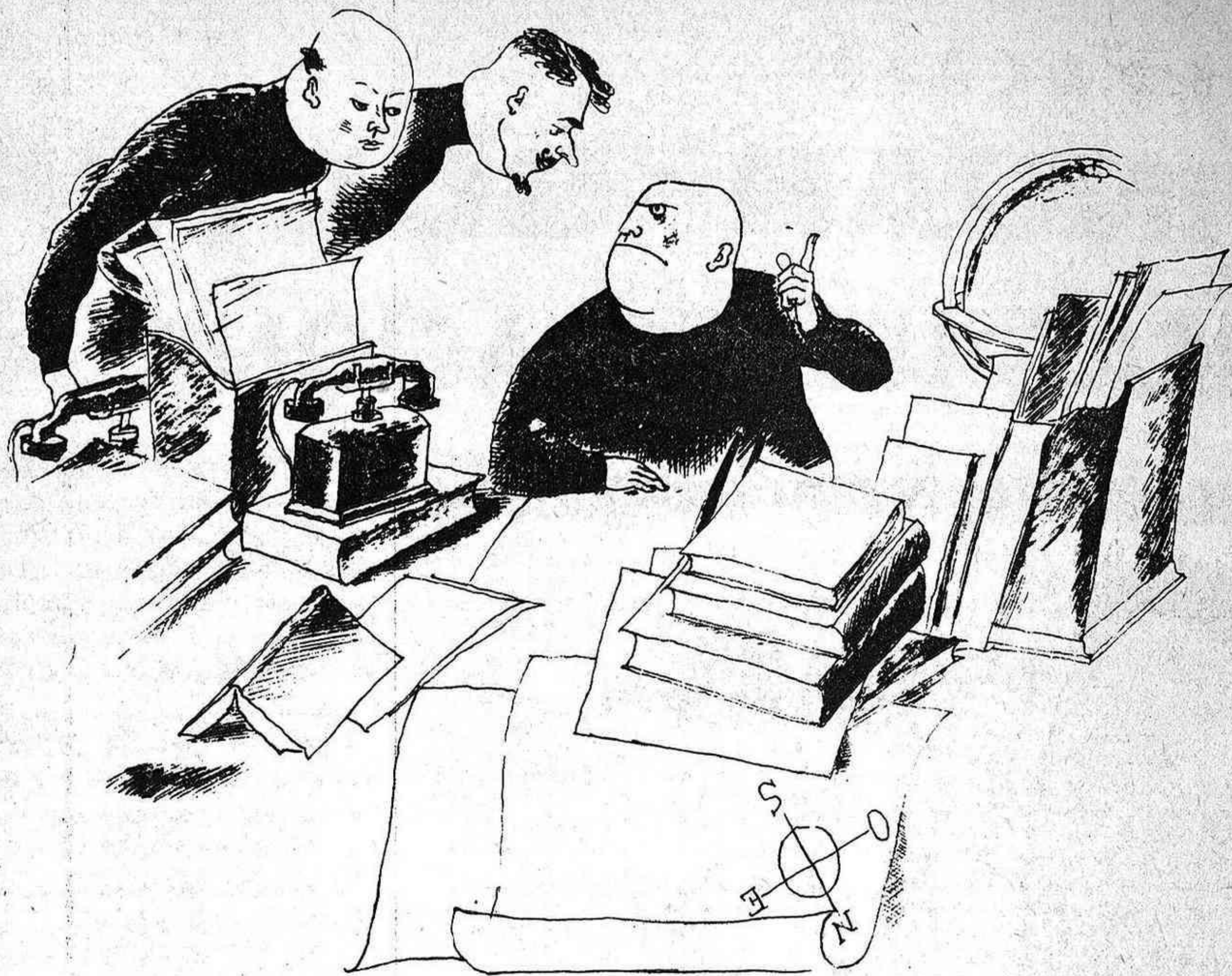
—Ja, no deixava cultivar la malta.

—No, no deixava cultivar l'espionatge; comptil!

—Un, dos, tres, quatre...

—No, vull dir que és intolerable aquest procedir que va contra el dret dels pobles a disposar d'ells mateixos.

—Quin poble?

LA RETIRADA DELS 10.000

(Dibuix de Narro)

—Afanyeu-vos; que si dura allò de l'Ebre potser ja no hi seriem a temps!

CRONICA INTERNACIONAL

La marxa de Càdiz :: Del que podria desprendre's Espanya Els monàrquics francesos contra Munic

Finalment han arribat a Nàpols aquells 10.000 voluntaris involuntaris que, de sobte, ha tingut reunits, empaquetats i embarcats Mussolini a Càdiz. La rapidesa amb què s'ha fet la cosa, i la manera com s'ha portat a cap, sense més control que una petita visita de Mr. Hemming a Càdiz, és de suposar per comptar-los, única persona responsable, tot el secretari del Comitè de No Intervenció, convidada a presenciar l'acte, ja pensa que es tracta d'una expedició de voluntaris d'una partida destinada expressament a l'exportació. Mr. Hemming haurà pogut —com Lord Runciman a Txecoslovàquia— fer les seves informacions particulars i redactar el seu informe perquè Mr. Chamberlain pugui dir que n'ha llegit un.

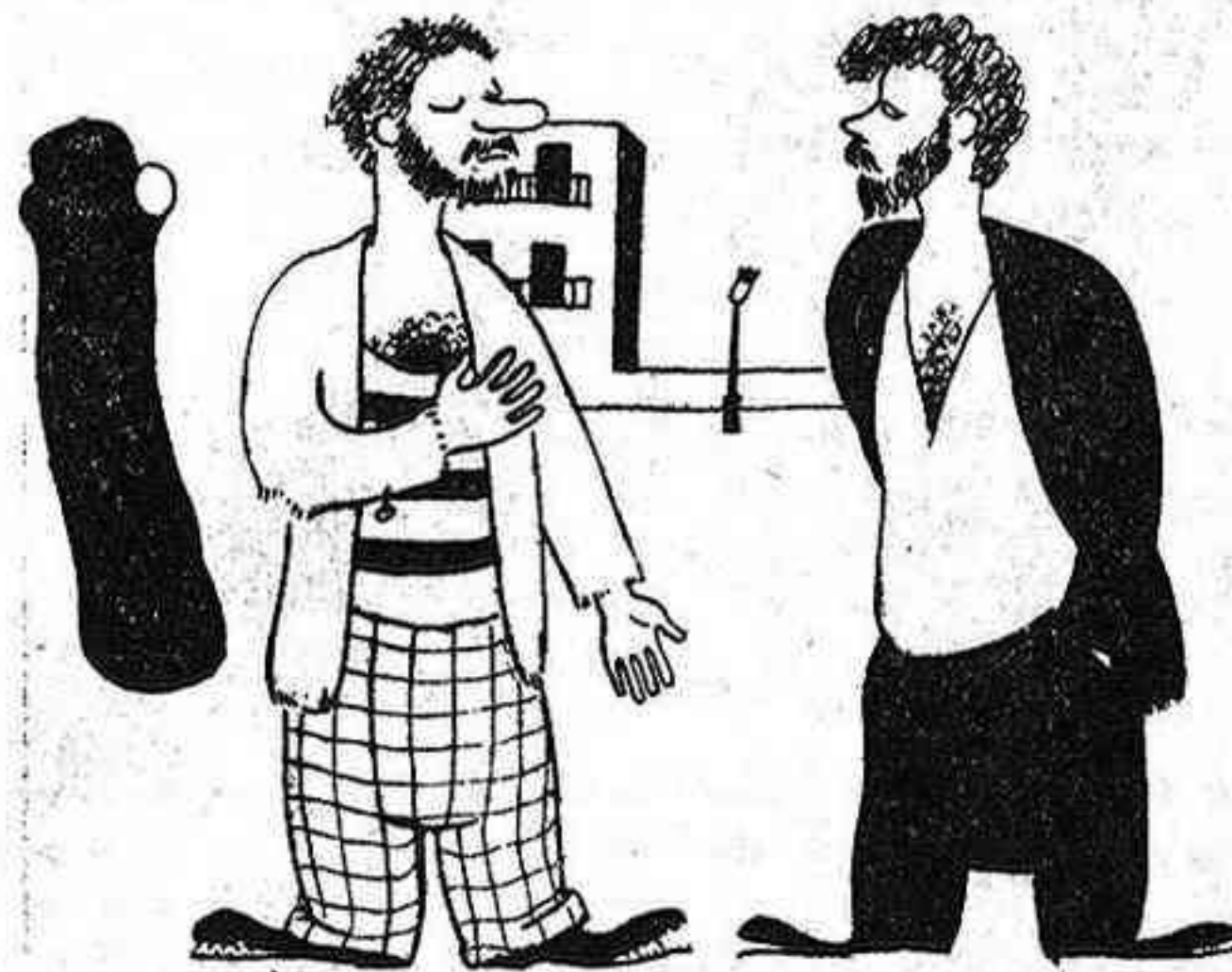
Mr. Hemming haurà pogut comprovar, entre altres coses, la presència, entre els italians, dels generals Berti, Bergonzoli i Franceschi i, recordant que ell personalment és secretari del Comitè de No Intervenció, del qual formen part Itàlia i Alemanya, que es comprometeren a no intervenir i signaren uns acords, haurà quedat ben satisfet del que haurà vist. Però

com que els acords, segons la moda d'ara no es compleixen al peu de la lletra, sinó que s'interpreten, la cosa ja canvia i els generals italians, un cop acompanyades les tropes italianes a Nàpols, podran tornar per manar les que continuen a Espanya, no fos que es passessin.

Aleshores, ja tranquil·litzat el Comitè, podria declarar que ell no ha de fer-ne res si el Govern de la República ha retirat tots els seus voluntaris quan el Pla britànic l'autoritzava a quedar-se els que passessin de 10.000 i que si Franco ho ha fet així, el Comitè, essent de No Intervenció, és l'únic que no té cap dret a intervenir.

★

França i Anglaterra, ara, del que tenen més ganes és d'oblidar, i si entre les coses a oblidar hi ha la paraula donada, encara millor. Diu que no s'han d'oblidar les coses rebudes i en canvi s'han d'oblidar les coses donades. Doncs ja és això. D'aquesta manera podrà ésser posat en vigor el pacte anglo-italià, es reprendrà l'amistat franco-italiana, Itàlia afluirà en les seves maniobres a Palestina i aleshores es podrà oblidar fins que existeixi Espanya. I aleshores serà quan els espanyols ens ho farem tots sols, a menys, per exemple, que segueixin intervenint Itàlia i Alemanya; però aleshores ja serà qüestió dels espanyols mateixos, perquè França i Anglaterra ja hauran deixat

UN HOME D'HONOR

—T'asseguro que jo no he tingut cap influència en els acords de Munic.

(Dibuix de Riera)

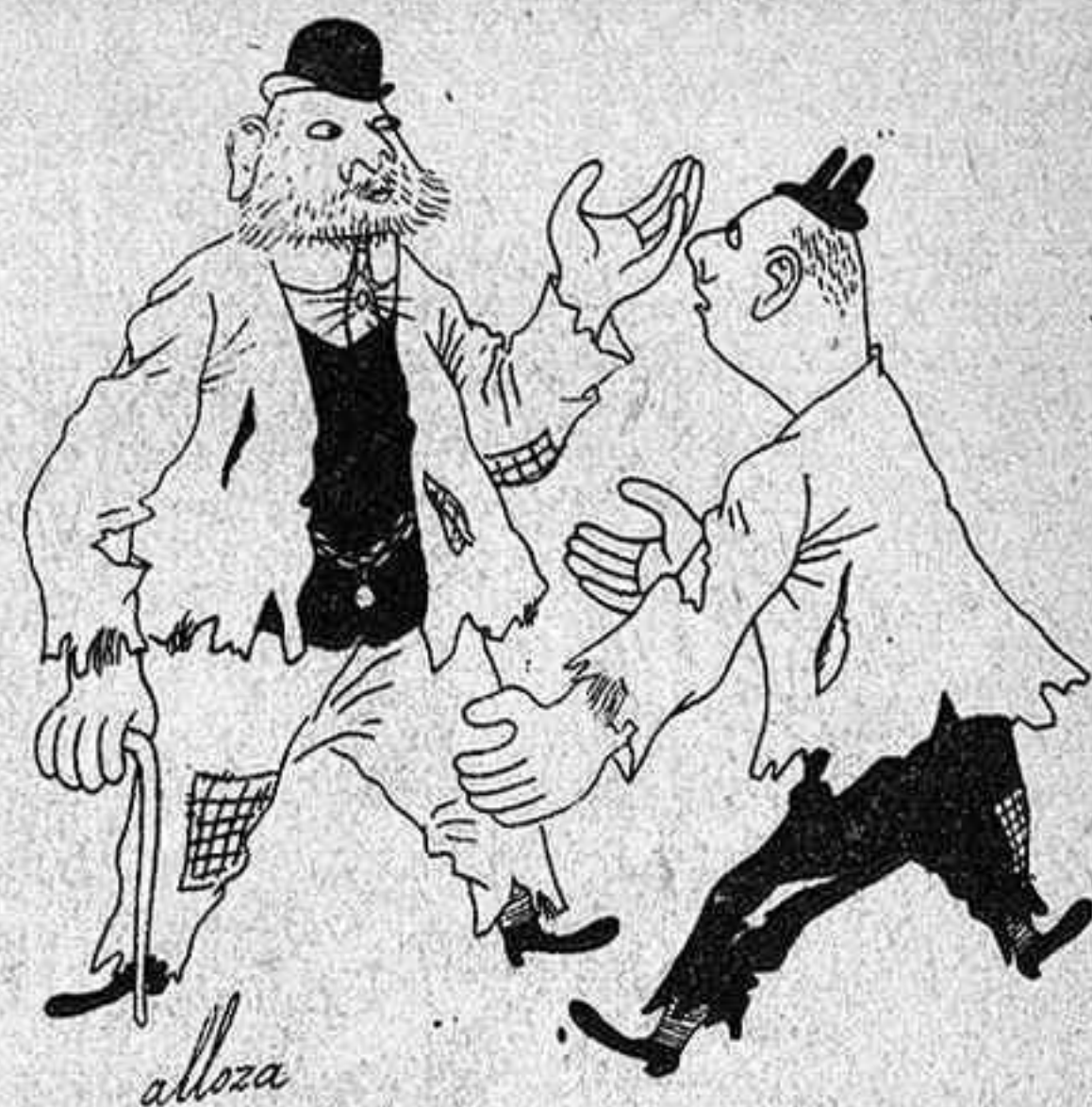
satisfets als nostres enemics. I una vegada s'hagi arribat a aquest punt, qui pot privar a la República, diuen a Londres, o bé de sotmetre's, o bé de resistir, o bé de concertar un "gentlemen's agreement"? No hi hauria cap raó perquè si unes democràcies tan fortes s'han vingut a les imposicions dels totalitaris, Espanya no fes el mateix. Així, per exemple, la República podria cedir Còrsega i Tunis a Itàlia i la Gran Bretanya i Gibraltar a Alemanya. Sembla, pel que es diu als cercles polítics londinencs, que aquesta solució no seria mal vis-

ta. Com a torna, s'hi podria afegir Alsàcia-Lorena, que és un trist record del Tractat de 1919 i un record ale- gre del Tractat de 1871.

A França, en canvi, les coses van tan bé, tothom està tan unit, que fins el pretendent a la corona dels Lluisos, que es diu Enric, s'ha vist amb cor de fer bandera del Pacte de Munic i llançar-se a fons contra les democràcies que no saben defensar les democràcies, ell que no és demò- crata!

SAMUEL PICKWICK

Londres, octubre.

Al camp faciós hi ha gran escassetat de teixits. (Dels diaris)

—Estic nu, Don Clodoveo. Que no tindria un vestit?

—Sí, però el porto posat. (Dibuix d'Alloza)

Records de Munic, encara, i pel temps que n'hi haurà

A mesura que passarà el temps la conferència dels Quatre Cansaladers de Munic anirà precisant-se en detalls; ja sabem el bon humor que hi mostrà M. Daladier, segons explicà Mr. Chamberlain; ara ens van arribant precisions sobre l'actitud dels altres personatges.

Hitler havia anat a rebre personalment Mussolini, el mediador, a l'antiga frontera austro-alemanya. Els dos dictadors tingueren, doncs, tot el temps que varen voler per posar-se d'acord, de tal manera que, tan bon punt s'obrí la sessió ja va poder presentar una memòria que era una versió una mica suavitzada de l'ultimàtum de Godesberg i fou poc més o menys el que s'aprova al final d'una sessió que durà, amb curts intervals de temps per dinar i sopar, des de migdia a la una de la matinada, si no més tard.

Mr. Chamberlain, marejat i fatigat pel viatge en avió, estava desfet i Daladier hagué de sostenir quasi tot sol el pes de la discussió. Hitler anava acompanyat i ajudat per Von Ribbentrop; Mussolini pel comte Ciano; a Daladier, dos funcionaris del Quai d'Orsay, Leger i Rochat, i Chamberlain per sir Horace Wilson i els funcionaris que l'havien acompanyat a Berchtesgaden i a Godesberg, als qual s'havia agregat Ashton Gwatkon, el principal conseller de Lord Runciman!

La necessitat de traduir a tres llengües tot el que es deia, encara feia més lentes

les negociacions de venda. I Mussolini parla el francès, l'anglès i l'alemany, el que vol dir que quan els altres hi anaven ell ja en tornava.

Hitler sorprengué els seus interlocutors pel to de comandament amb què parlava; quan havia de prendre una decisió, s'aixecava, es girava d'esquena a tothom, se n'anava a un recó i allí, de cara a la paret amb el cap cot, reflexionava. Mentrestant, els altres esperaven, no un parer, sinó una decisió.

«AIXO HO FAIG PERQUE ES VOSTE.»

Quan es parlava del traçat de la frontera i de l'ocupació alemanya a la regió de Pilsen, que engloba les fàbriques Skoda, M. Daladier demanà amb insistència un petit canvi. El traductor, Dr. Schmidt, li anuncià que el Führer «ho feia perquè era ell».

LA VISITA A PARIS

En un moment d'espera i de silenci, el Dr. Schmidt anà a dir a M. Daladier que al seu amo li agradaria de visitar París. Per dues vegades, M. Daladier, tot vermell, va fer veure que no ho sentia, com absorbit en la contemplació d'un mapa de Txecoslovàquia. Tot de sobte va començar a veure els obstacles que es presentarien en un semblant viatge. A l'últim, el Dr. Schmidt observà:

—Així, el Führer no podrà anar a França fins d'ací a vint anys. Però aleshores, on serem tots nosaltres?

—Tornem-hi, que no ha estat res!

(Dibuix de Bofarull)

ESQUELLINCS PARLA BÉ, SI ET PLAU

Si és que vols fer un bon paper davant del teu camarada, no escoltis la tarregada que puñula pel carrer. Rebusca la parauleta. **Apa, noia, parla bé, que no costa una pesseta.**

Si estàs cansada, t'asseus; és el millor que pots fer. Pro, quan ho vulguis desfer, digues que et poses **dempues** cada cop que et posis dreta. **Apa, noia, parla bé, que no costa una pesseta.**

Si un secret et vols guardar, no te'l callis. Què has de fer? Ara mateix t'ho diré: l'hauràs de **silenciar**. Si ho vols fer amb la llengua neta. **Apa, noia, parla bé, que no costa una pesseta.**

¿Com aquell savi que ve vols ésser i no una soca? N'hi ha prou que diguis **ço que:** amb ço que va i ço que ve, el grau de doctora et peta. **Apa, noia, parla bé, que no costa una pesseta.**

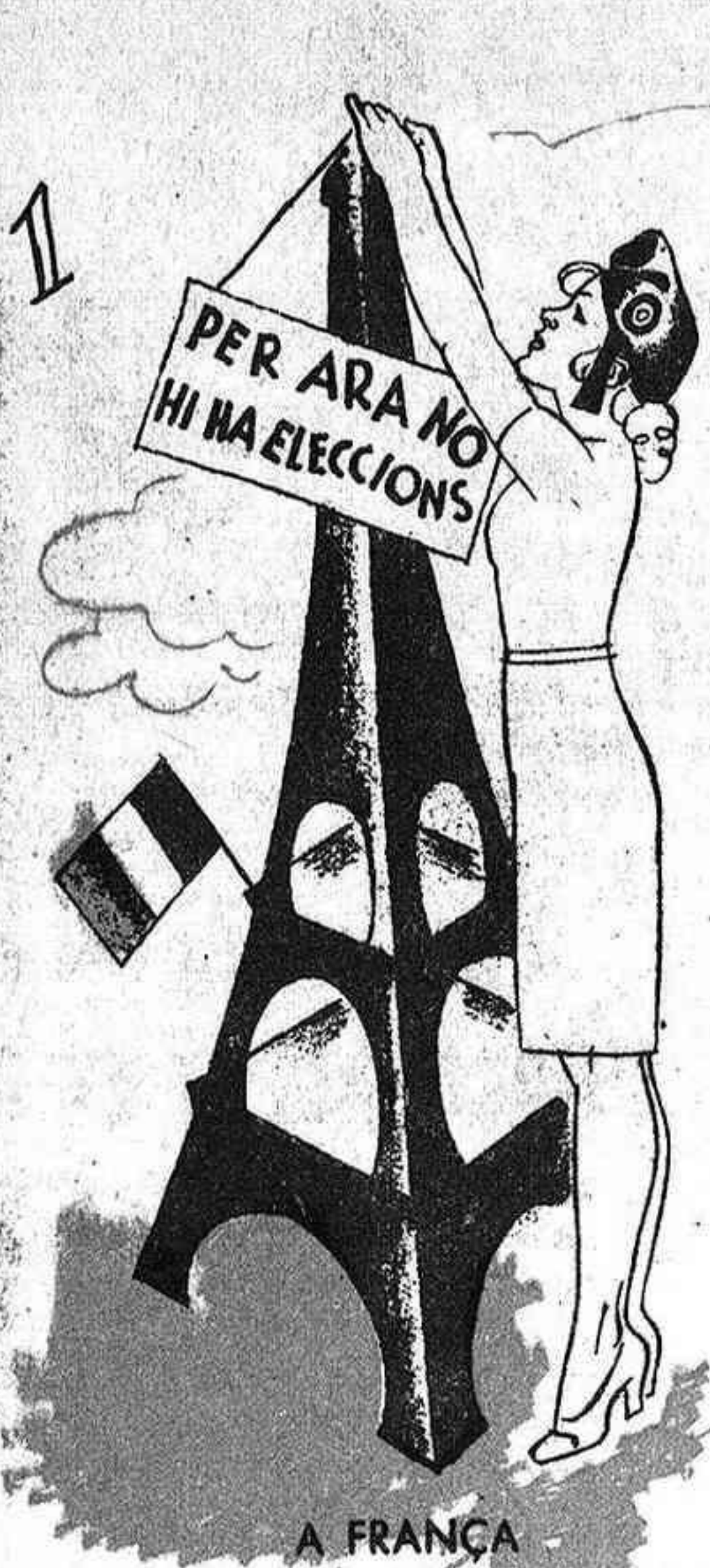
I si veient-te innocent algú et cerca pel carrer, digues: «Aquí, res a fer; faci'm un suggeriment dintre d'aquella escaleta.» **Apa, noia, parla bé, que no costa una pesseta.**

Vols belles paraules? Té **no gens menys i no res menys**, que trasbalsen tots els senys. Tu sabràs si això et convé, ferma i sana xavaleta. **Apa, noia, parla bé, que no costa una pesseta.**

¿Et penses que m'he cansat de donar-te reguitzells de paraules i consells? Creu-t'hol Jo estic **crebantat**; apunta't la parauleta. **I apa, noia, parla bé, que no costa una pesseta.**

HORTENSI

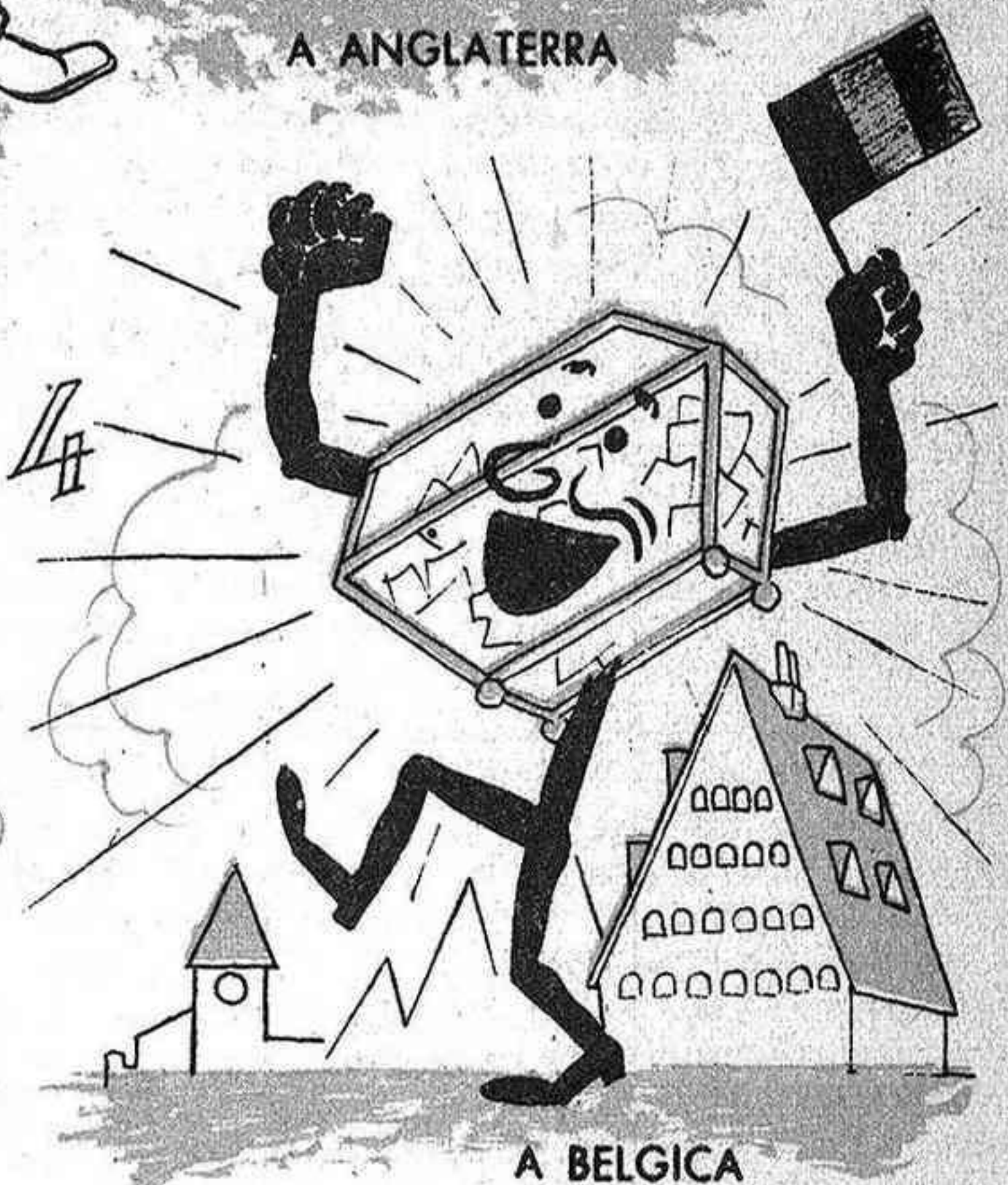
ELECCIONS

A FRANÇA

A ANGLATERRA

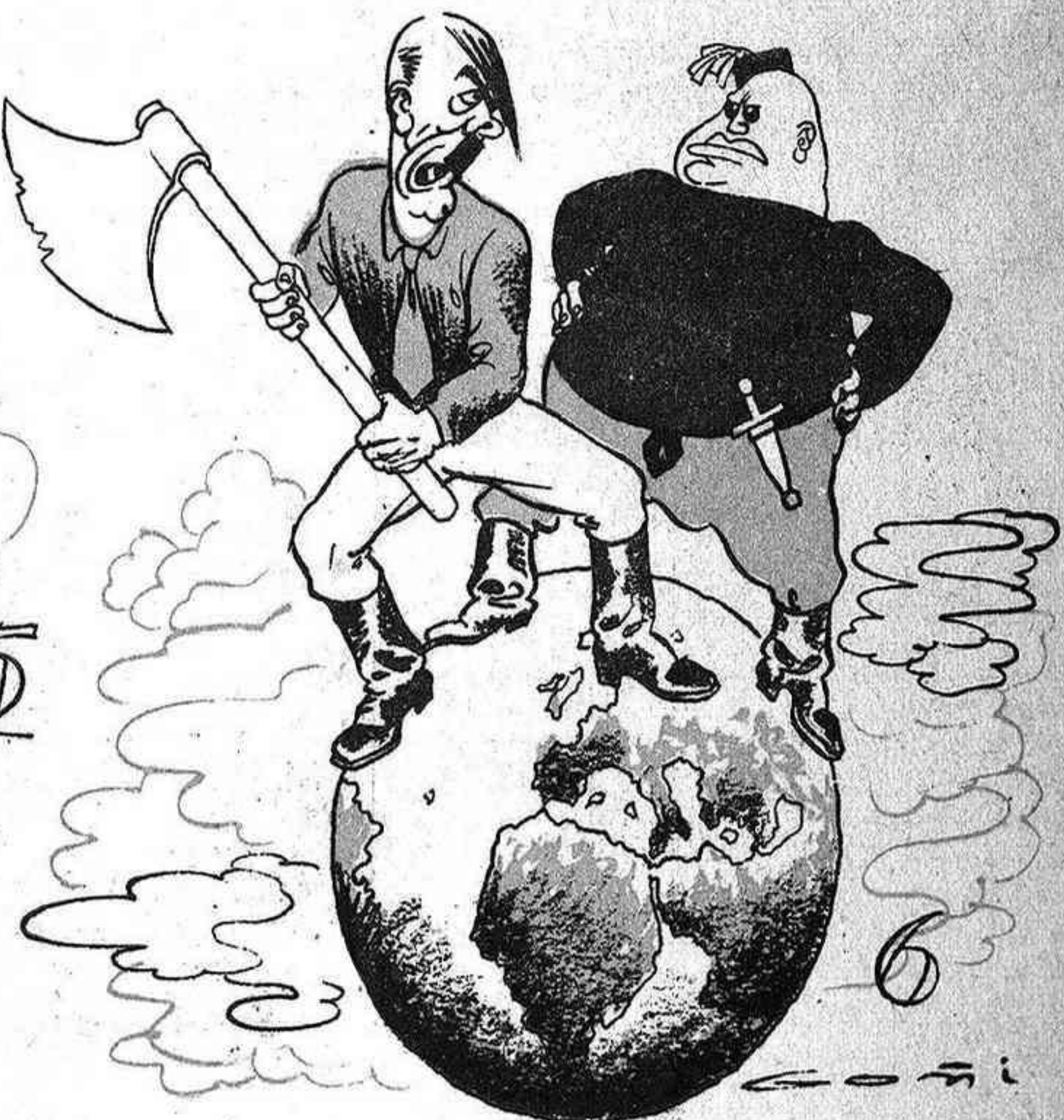
A BELGICA

A TXECOSLOVAQUIA

A NOVA ZELANDA

—El millor serà que fem un plebiscit a tot el món.
(Dibuix de Gotti)

JOCHS FLORALS DE L'HUMOR

EL NOSTRE CONCURS D'ANECDOTES

DEL FRONT

"No entreu sense demanar permís"

2.^{on} Premi

En un camp d'instrucció militar, a la porta del despatx del cap, hi havia un rètol que deia: «No entreu sense demanar permís.»

Resultava, però, que tots els soldats que passaven aquella porta era, precisament, per demanar al Cap que els concedís uns dies de permís per anar a veure la família, o per altres raons d'aquelles que sempre en sobren.

I tants varen arribar a ésser els soldats que formulaven la petició, que el Cap, una mica amoïnats, però sense perdre l'humor que mai no l'abandonava, féu treure aquell rètol i el substituir-lo per un altre que deia:

«Entreu, però sense demanar permís.»

CARMEL SANZ

Tancs a la "Casa de Campo"

3.er Premi

Un vell guarda de la «Casa de Campo» sentia una emoció incontenible durant els primers dies de la defensa de Madrid. Un matí arribaren a la porta principal del parc alguns tancs republicans i una brigada d'infanteria amb l'objecte de portar a cap un atac per aquell sector.

El guarda els rebé entusiasmat i tot i estrenyent-los les mans dels tanquistes els deia:

—¡Animo, camaradas! ¡Que no quede ni un solo fascista en la Casa de Campo!

Però la cosa canvià tot d'una tan bon punt es donà l'ordre d'internar-se.

Els tancs se separaren i començaren d'avançar per entre els arbres. I en el precís moment que abandonaven la carretera el vell, amb gran indignació, anant de l'un a l'altre es posà a cridar-los.

—¡No! ¡Por el césped, no! ¡Que estropeais la hierba!

MANUEL USON

DE LA RERAGUARDA

"Més valdria que anéssiu al front!"

2.^{on} Premi

Traslladava la meua bateria de l'infern de l'Ebre a un altre front. Portàvem a sobre quinze dies d'aviació i artilleria importades i, per acabar-ho d'adobar, quan travessàvem el pont, a les tres de la matinada, ens donaren l'últim record.

Afeugu a això uns vint dies de no rentar-nos ni canviar-nos la roba, cosa que equival a dir que anàvem fets uns llàtzers. A bruts i espellifats no ens podia guanyar ningú.

Doncs ara situeu-vos amb nosaltres a Reus, al carrer que va des de la plaça de Catalunya a la plaça d'En Prim, cap allà al migdia.

Anàvem dos o tres oficials, satisfets de retrobar-nos a la civilització, encara que només fos per poca estona, rondant d'un bar a l'altre i fent brometa amb les noies que trobàvem.

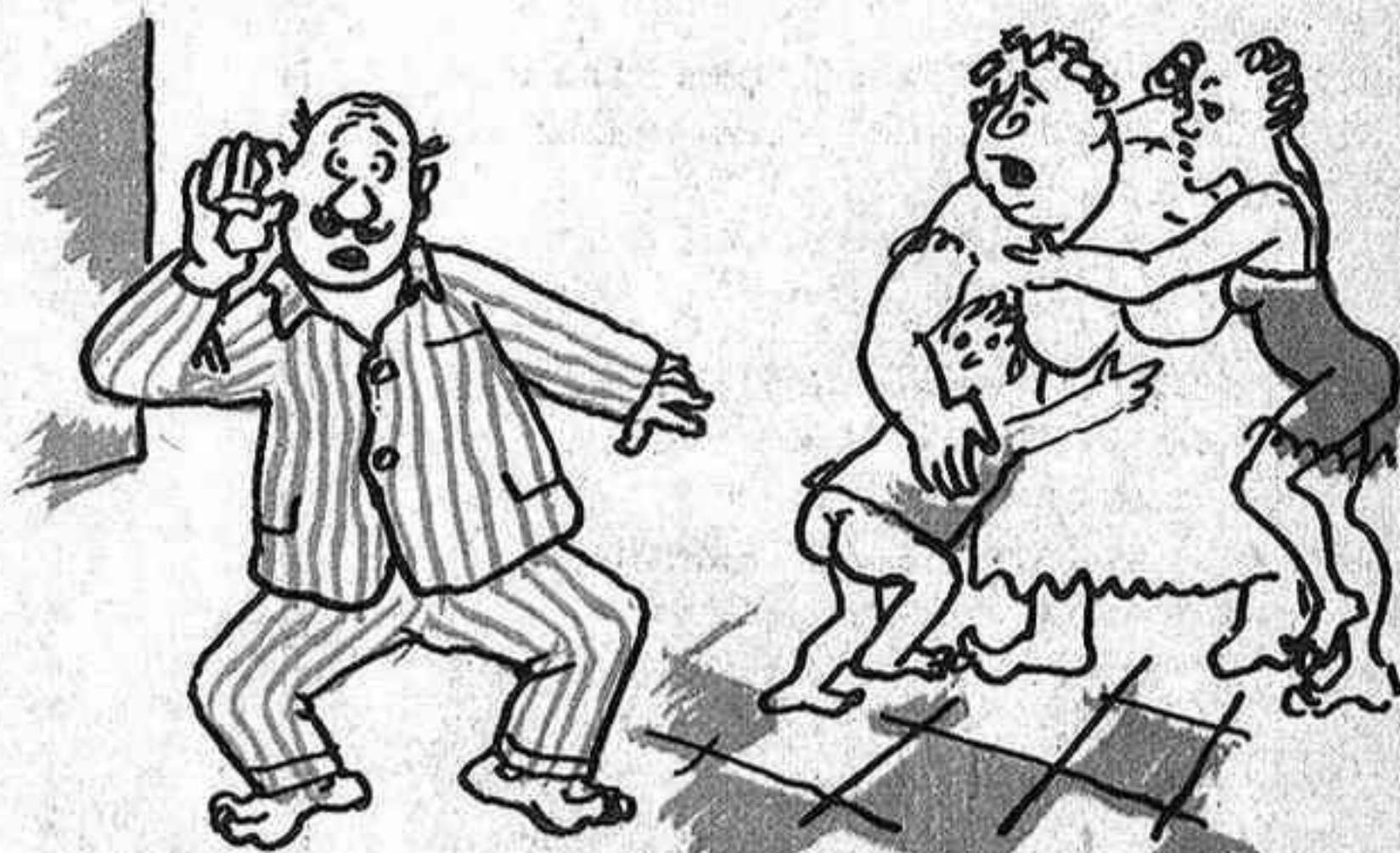
A una d'aquestes, quan ens creuava, un de nosaltres, li digué quatre fàstics (res de mal gust, eh?), i, sabeu el que ens contestà? Ara ve el bo:

—Més valdria que en comptes de passejar-vos per aquí, anéssiu a lluitar al front!

Ens deixà aclaparats; no sabérem què contestar-li.

A. S.

Una família desorientada

3.er Premi

Era una nit de les moltes que vénen els avions a bombardejar. Toquen les sirenes. Una família no les sent i continua dormint. Donen el senyal que ja ha passat el perill i el cap de casa es desperta, s'aixeca tot esverat, fa llevar tota la seva descendència i la fa posar en un departament del pis que ell creu invulnerable. Allà esperen tots amb l'ai al cor. Tornen a tocar les sirenes anunciant el perill una altra vegada, i l'home, creient que és final d'alarma, fa anar tothom a dormir. Tornen a tocar les sirenes indicant que torna a haver-hi calma i el cap de casa obliga a fer la mateixa operació. I així, en complet desacord, fa tres mesos que va fent.

Tot això ho he sabut fa uns dies en anar a visitar-lo i em va costar de treure'l de dubtes. Ja feia una setmana que no sortien del refugi.

FELIP BARDERA

Solo de violoncel en honor de Pau Casals

El músic que s'ha negat a domesticar les feres

Anàvem a escriure que Pau Casals és l'home de la llet. Però ens exposàvem a que els nostres lectors interpretessin malament una frase pensada amb tota honestat.

De tota manera no sabem renunciar a la idea que ens ha suggerit l'actuació del nostre gran violoncellista. En un país on tanta gent toca el «violon», Pau Casals és dels pocs que toquen el violoncel. El toca amb una gràcia meravellosa. Gairebé diríem que el toca com els àngels, si els àngels no estessin desacreditats des del dia en què algú digué que Mr. Chamberlain era l'arcàngel de la pau.

La música domestica les feres. En el cas del nostre Casals, les feres no es deixen domesticar per la música, per la senzilla raó que el gran artista ha refusat anar a la gàbia de les feres. Alemanya i Itàlia fa temps que estan esborrades de les «tournées» de l'illustre Casals. Mussolini i Hitler, doncs, no seran domesticats pel màgic arquet. Hauran de confiar llur transformació a les xurriaques.

En canvi, el violoncel de Casals, està consagrat a la llet de les criatures. Per això hem dit que Casals és l'home de la llet. Del màgic instrument, la llet en surt com si es tractés d'un biberó. Per molts anys, mestre, pogueu alletar les criatures de l'Espanya liberal!

★

I ara que ja ens hem posat seriosos, passem a comptar algunes anècdotes del nostre Pau Casals.

Començarem per aquella de quan un poble del Penedès, del Baix Penedès, per precisar, volgué homenatjar el gran concertista. En sessió municipal, hom parlà de les formes que podria prendre l'homenatge. Que si el nom en un carrer, que si el títol de fill predilecte...

Un regidor, amb la bona fe més gran d'aquest món, proposà:

—Trobo que el més indicat, tractant-se d'un músic, seria que vingués a amenitzar els balls de la festa major.

★

Durant molt de temps, Casals formà, junt amb el pianista Thibaud i el violinista Cortot, un trio que era sollicitat en tot el món. Els eminents concertistes no s'entien de feina. Corrien ciutat darrera ciutat.

Un dia arribaren a una ciutat alemanya. Contra llur costum, Casals i Cortot desemparessaren els respectius instruments, confiant-los a la vigilància d'un agent artístic novençà, que feia les seves primeres armes en l'organització dels concerts aquells. Una confusió d'hotels féu que els instruments de Casals i de Cortot no arribessin a la sala de concerts en el moment indicat. Gran atabament de l'agent artístic, que comença a telefonar a tots els hotels de la ciutat:

—No tindreu pas per ací els instruments de Cortot, Casals, Thibaud?

—No—li responien invariablement.

D'un hotel li diuen:

—Quins instruments són?

L'agent artístic, respon inconscientment:

—Un violí, un violoncel i un piano.

—Un piano, diu? —li repliquen—. Ara miraré si descuidadament me l'he posat a la butxaca.

★

Pau Casals no és pas massa aficionat a submergir-se en l'aurèola de triomf mundà que acostuma a acompanyar els grans artistes. El violoncellista prefereix la pau de la seva casa de Sant Salvador que no pas l'atmosfera carregada dels salons més il·lustres. No obstant, a vegades, no pot pas eludir la pluja d'invitacions que li van al damunt.

En el curs de la darrera excursió sud-americana, fou invitat a casa d'una dama famosa per la seva bellesa i pel seu snobisme. Naturalment, la dama tenia un àlbum d'autògrafs que fou obert, immediatament, davant dels ulls del mestre.

Casals començà a llegir, damunt de les signatures de les més prestigioses celebritats

mundials, els elogis més encesos a la formosor i a l'amabilitat de la mestressa de la casa. Alguns d'aquests compliments eren francament insinuants.

Invitat a escriure, Casals va agafar la ploma i traçà aquests simples mots:

—«Allegro moderato».

I al dessota, signà: Pau Casals.

★

A aquestes anècdotes que oferim en homenatge al gran artista, escrites mentre ha començat ja la seva torné triomfal per l'estranger, després de l'apoteosi del Liceu de Barcelona, volem afegir-n'hi una de familiar. Al cap i a la fi, tot queda a casa.

Es sabut que el primer violí de l'Orquestra Pau Casals és el germà del gran violoncellista: Enric Casals. Aquest és un home d'un so tan i tan fi, que sembla timent impossible que pugui ésser arrancat de les cordes del violí. Hi hagué un temps, que entre els filharmònics barcelonins circulava aquesta dita:

—L'Enric Casals toca amb un pèl de sota l'aixela.

★

La darrera anècdota del mestre. Fou en aquell concert que donà pocs dies després del 19 de juliol de l'any 1936. Dificultats d'ordre sindical feien que l'Orquestra Casals es velés modificada amb l'ingrés d'elements artísticament insolents. En els dos o tres assaigs que es portaren a terme, el mestre patí molt. Especialment, vis-a-vis d'un fagot que no n'encertava ni una.

Casals, a mitja execució, picà amb la batuta al fagistol i s'adreça al fagot, i amb una correcció no exempta d'energia, li pregunta:

—Però què toqueu vós?

—«Lo que pinta»—respon l'altre, flemàticament, tot mostrant la solfa.

—Així —li diu Casals—, si trobéssiu un ensiam a la partitura, tocaríeu un ensiam?

LLIMACS

—Què tal?

—Mira, ací estic esperant que em telefonin de Munic!

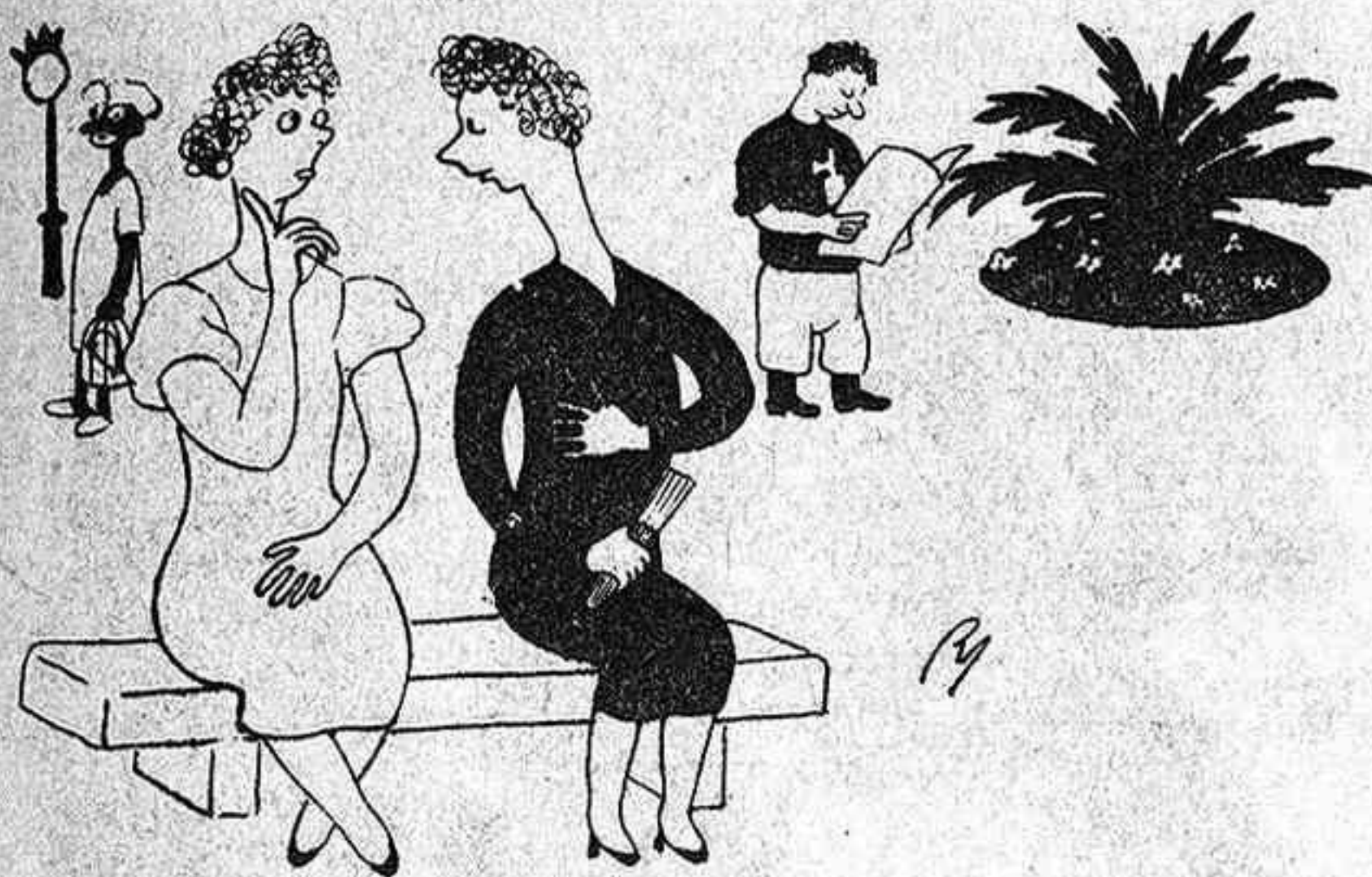
(Dibuix d'Apa)

A petició de nombroses famílies

Panellets i castanyes del "Tenorio"

Qui és que durant tota la seva vida, en una o altra ocasió, no ha fet el «Tenorio»? I consti que parlem seriosament. No ens referim pas als vulgars conquistadors o encara als més vulgars adúlter. Ens referim

Fou un Tots Sants en què Borràs feia el «Tenorio» al Nou. Per a no cansar-lo tant, a les tardes hom canviava el protagonista i era en Cumelles el que feia el «don Juan». Era aleshores que, segons les males llen-

NOIES SALMANTINES

—Em prenen un funcionari i un voluntari italià. No sé quin triar.

—Si em vols creure a mi, queda't amb el funcionari. Aquest un dia o altre el retiraran...

(Dibuix de Riera)

al drama «religiós-fantàstic» del immortal don José Zorrilla.

Sempre que s'han reunit quatre amics a les vigílies de Tots Sants, n'ha sortit un «Tenorio». Això sí, sempre en broma, car malgrat s'haguessin proposat representar-lo seriosament, el «Tenorio» sempre resultava humorístic. Hi ha qui assegura que el mateix Zorrilla el va escriure en broma, i que el públic es va entestar en prendre-se'l seriosament. Tot podria ésser.

★

Enguany fan el «Tenorio» a Barcelona, dalt dels escenaris (ignorem si també en llur vida privada), els primers actors Enric Borràs i Enric Guitart. Dos «Tenorios» de la primera volada, «gallardos y calaveras», que agafaran les corresponents «doñas Inés» i se les corregaran als braços amb aquella facilitat amb què hom es carrega al damunt un coixí de ploma.

A no ésser, naturalment, que la «doña Inés» d'en Borràs el sabotegi, com fa poc el va sabotjar una «Marta» de «Terra Baixa».

Es sabut que al darrer acte de l'obra de Guimerà el «Manelic», després d'haver mort «el llop», es carrega la «Marta» al damunt i s'adreça a les terres altes.

Les actrius que interpreten la «Marta» acostumen a donar sempre facilitats al primer actor i fan un saltet per a pujar-li als braços. La «Marta» d'en Borràs, però, primera actriu d'un teatre de la Rambla, va resoldre fer quedar malament en «Manelic». Es va clavar en terra, i el «Manelic» suava inútilment com un carreter. El teló, piadós, va baixar precipitadament i posà fi a l'escena.

★

En el ram de «Tenorios», en Borràs té un llarg anecdotari. En podríem emplenar moltes columnes. Avui, però, en Borràs ens farà només que de «mingo», doncs la carambola la farem amb l'estimat amic Cumelles.

gues, en Cumelles feia telefonar els amics a la taquilla del Nou:

—Cinc localitats per a aquesta tarda. Ah!... Qui fa el «Tenorio», avui, en Cumelles o en Borràs?

—En Borràs.

—Així, deixi córrer les localitats. Ja vindré un altre dia.

★

D'aquell «Tenorio», conta el mateix Cumelles que alguns anaven al teatre atrets pel nom d'en Borràs i no es donaven compte que assistien precisament a una de les funcions en les que en Cumelles feia el protagonista. I, a la sortida, deien:

CAMP FACCIOS

—Aquests estrangers ja s'han fet amb la nostra importació, la nostra exportació...
—...i la nostra deportació.

(Dibuix d'Alloza)

—¿Caram! Que es conserva jove en Borràs!...

★

Però els enemics d'en Cumelles donen una versió distinta del fet. Asseguren que, a la sortida, els comentaris dels espectadors eren:

—Decididament, aquest Borràs està en baixa forma.

★

Farran i Mayoral adapta Shakespeare al Teatre Català de la Comèdia. Farran i Mayoral adapta Ibsen al Teatre Barcelona.

«Los puntales de la Sociedad»? Tractant-se de Ferran i Mayoral, els puntal del teatre és la definició que escau.

★

Una pregunta que ens fa un lector que ha estat al Romea a veure «El Imperio de los Gángsters».

Resulta que en Bonafé es passa tota, absolutament tota la comèdia en escena.

Ara imagineu, diu el lector, que en Bonafé té una necessitat apremiant. Què passa?

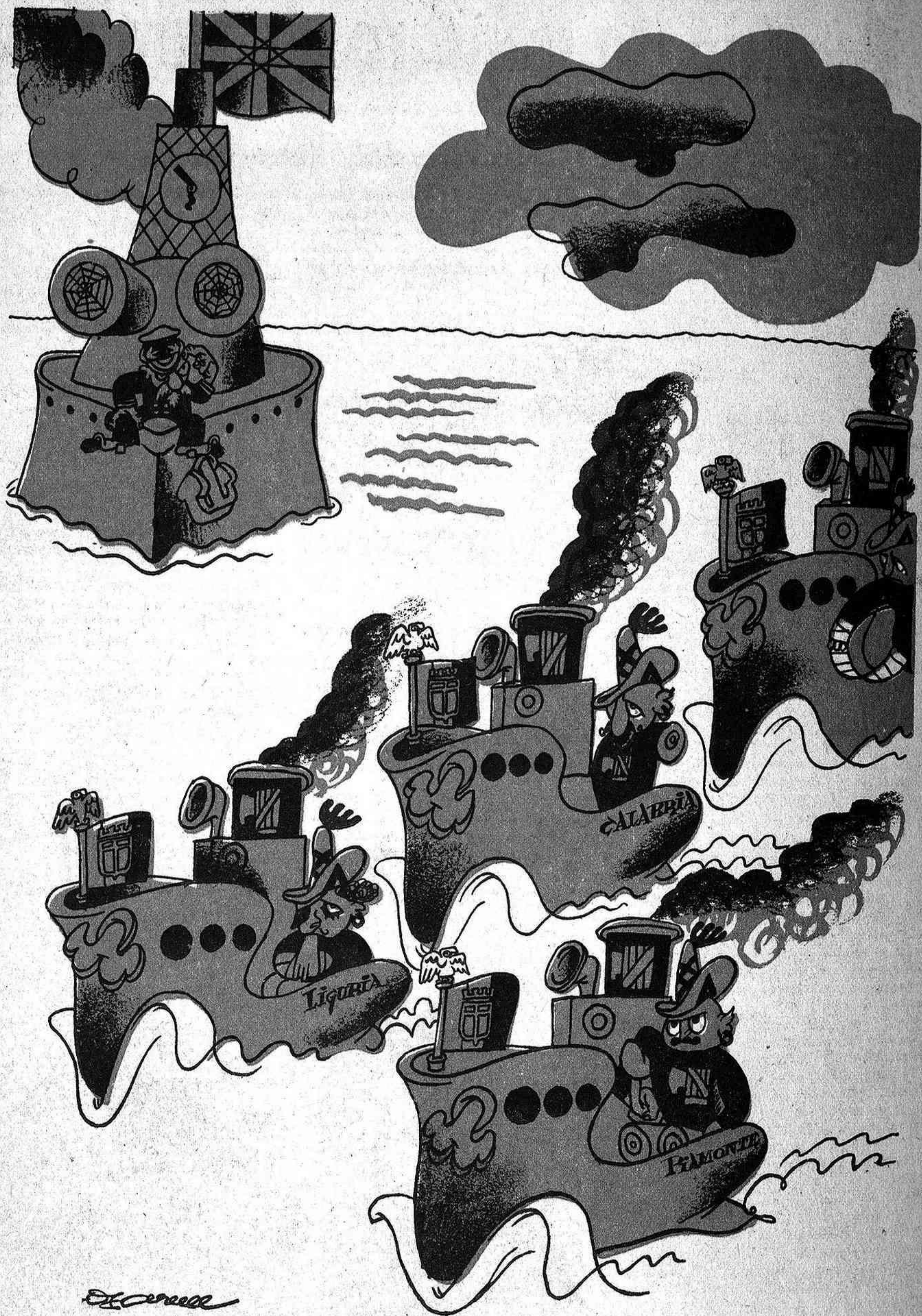
Francament, el conflicte seria seriós. Proposem al senyor Enric Casanoves que en faci una nova comèdia.

★

S'anuncia una obra, original de l'autor d'aquell fúnebre «Nido de brujas», titulada «Sócrates y sus amigos».

D'aquesta feta és de preveure que el teatre barceloní agafarà un «cachet» de super-intellectualitat que esverarà.

I pel dia de l'estrena, ja ens reservem la frase: «¡Qué amigos tienes, Sócrates!»

LA RETIRADA DELS 10.000

El control — Té, ara no sé si aquests van o tornen.

(Dibuix de Bofarull)

